

PRIMĂRIA
SECTORULUI
BUCUREȘTI

3

I love sector 3

Harta mea

Istoria ascunsă din
drumul către școală

MONTAGE
GALLERY

BUCUREȘTI, 2022

PRIMĂRIA
SECTORULUI
BUCUREȘTI **3**

Proiect finanțat de Primăria Sectorului 3, prin fonduri nerambursabile de la bugetul local.

#unproiectMontage

©Toate drepturile de autor pentru prezenta publicație aparțin

Asociației Montage, profesorilor implicați și autorii textelor.

Reproducerea totală sau parțială a textelor și imaginilor este interzisă fără acordul scris al deținătorilor acestor drepturi.

Coordonator de proiect: Anca Maria Ciofîrlă

Coordonator de ateliere literatură: Lect.univ.dr. Bogdan Tănase

Coordonator ateliere regie: Regizor Vlad Chiriță

Coordonator cercetare: Istoric dr. Răzvan Andrei Voinea

Grafician: Laurențiu Midvichi

Fotograf: Liviu Ștefan Dumitru

Asistenți de proiect: Matei Stoian/ Sofia Ovejanu

Asociația Montage

www.galeriemontage.com

office@galeriemontage.com

ISBN: 978-973-0-37571-8.

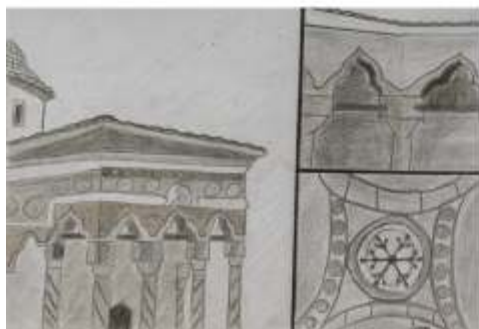
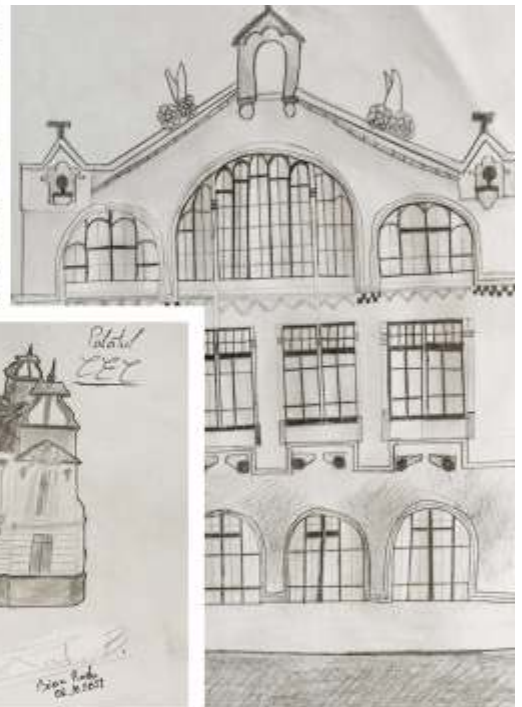
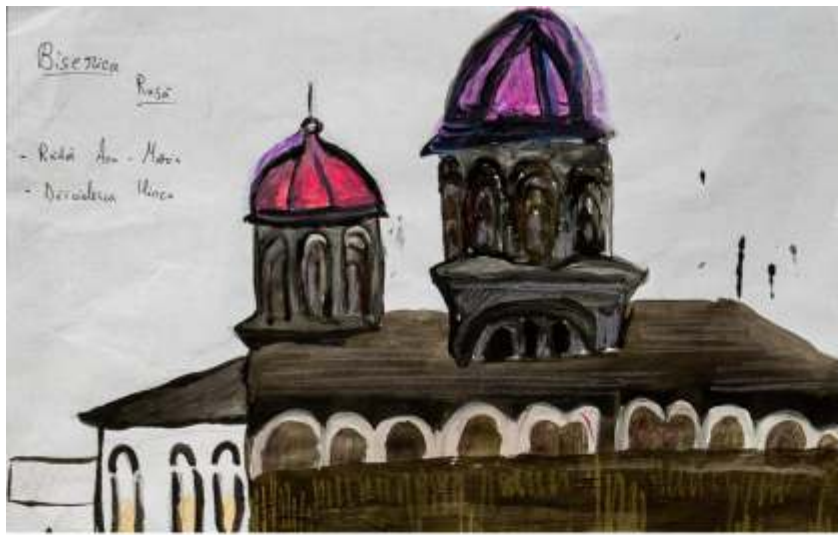

PRIMĂRIA
SECTORULUI 3
BUCUREȘTI

Harta mea

*Istoria ascunsă din
drumul către școală*

HARTA MEA. COLECȚIA DRUMURILOR NOASTRE PRIN CARTIER

Am început acest proiect cu entuziasm, gândindu-mă la modul în care mi-l imaginam încă din fașă, din perioada scrierii sale. Nu este prima dată când avem această fericită colaborare, școlile sectorului 3 au fost deschise noilor proiecte mai mereu.

S-au creat parteneriate, legături între profesori și elevi, între instituții, fiecare eveniment din cadrul proiectului constituind un prilej de întâlnire, comunicare, îmbogățire. Am văzut elevii fericiți la atelierelor de Carte și Film, nu în fiecare zi te întâlnești cu scriitori și regizori, mai ales așa, în propria ta școală. Informație nouă, ateliere interesante, așa mi-am dorit să venim în completarea educației lor, să îi impulsivăm spre creație, spre nou.

M-am gândit la o Hartă a locului în care trăiesc, un mod prin care copiii și adolescenții își pot exprima emoțiile, cunoștințele și întâlnirile lor de zi cu zi. Mi-am dorit ca ei să devină conștienți de spațiul în care locuiesc, pe care îl parcurg, să îl cunoască, să îi afle istoria, să cerceteze fiecare casă misterioasă sau fiecare parc întâlnit în drum.

Copiii sunt mereu mai mult și nici de data aceasta nu am fost dezamăgită. Micuții elevi au parcurs ca niște cercetători serioși istoria întâlnită în sectorul lor, au documentat zonele interesante, au filmat tot ce li s-a parut de interes, au schițat, desenat și scris. Harta mea este de fapt o colecție formată din însemnarile lor, un jurnal personal la care au lucrat câteva zeci de copii cu profesorii lor. Ceea ce veți vedea sunt trăirile lor, un drum personalizat printr-un spațiu pe care îl parcurg toți, în fiecare zi, dar pe care astăzi îl văd în alt mod.

Mai vedeți și bucuria întâlnirii lor cu lumea în care trăiesc, dar pe care o survolează astăzi cu alți ochi. Aveți o carte și un film. Bucurați-vă de ele!

Anca Maria Ciofirlă
Coordonator de proiect

MICUL GEOGRAF

De unde poate începe povestea unei hărți? Elevi din trei școli ale sectorului 3 din București au încercat, într-un mod cât mai inimos, să găsească un răspuns care să-i facă atenți la istoria mare sau la cea mică din cotidianul pe care îl traversează în drum spre școală.

Textele, desenele sau fotografiile acestui album spun o poveste a (re)descoperirii locurilor parcurse zilnic, ca o formă a învățării vesele. Uneori timid, uneori cu entuziasm, cu creativitate la început de drum, aceste scurte povești, scrise fie sub forma unor dialoguri imaginare cu locuri și oameni, fie ca fișe documentare, fie ca trasee prin amintirile copilăriei, aduc cu ele surpriza micului geograf care recompune lumea de zi cu zi. Micul Geograf ascuns în aceste texte și imagini spune o poveste pornind de la o privire pe fereastră, dintr-o călătorie prin propriul oraș sau din discuțiile cu prieteni în drum spre școală. O spune mai simplu sau mai nuanțat, ghidat de familie sau profesori sau cu ochiul ingenuu al unui scriitor camuflat în ezităriile și stângăciile firești ale începutului.

Într-un fel, sunt toate forme ale exersării privirii. Am văzut acest lucru la atelierelor la care am participat, în bucuria lor de a rememora traseele descoperite, poveștile unor locuri istorice sau ale unor vieți, țesute în covorul pașilor lor zilnici către școală. Să ne uităm la aceste mici istorii ca la desenul unei covor magic din vechea lumea a basmelor copilăriei pe care elevii acestor școli îl aștern nu numai propriilor pași, ci și nouă, cititorilor acestui album. E o formă de înțelepciune a înțelegerii diversității lumii în care trăiesc, de bucurie care nu îi va lăsa, atunci când vor crește mari, indiferenți. Vor reveni și vor repopula această hartă cu grija pentru locuri și istoriile lor, o vor retransmite celor care sunt curioși să cunoască bucuria acestei lumi, a unei părți a Bucureștiului cel cu multe „covoare” așezate mai drept sau mai întortocheat. O primă țesătură au făcut-o acum, cu această Hartă. Să le așteptăm cu răbdare și pe celelalte!

Lect. univ. dr. **Bogdan Tănase**

HARTA MEA. ISTORIA ASCUNSĂ DIN DRUMUL CĂTRE ȘCOALĂ

Implicarea copiilor în planificarea urbană și în viața propriului cartier reprezintă o tendință tot mai des întâlnită în orașele europene. În aceste orașe, sociologii, urbanistii, politicienii sau administrația locală încearcă diferite metode prin care să identifice nevoile și dorințele copiilor și să construiască infrastructura necesară, renunțând la diferite nevoi ale „oamenilor mari” în favoarea creerii unor spații mai prietenoase cu cei mici. Administrațiile orașelor au ajuns la concluzia că înșiși copiii trebuie întrebați asupra viitorului lor și au dreptul să ia decizii asupra modului în care, de exemplu, sunt amenajate cartierele, străzile sau școlile în care își desfășoară activitatea. Printre acestea, se numără și „drumul spre școală”, un concept pe care adulții din mediul urban și-l amintesc, în general, în termeni nostalgici, plin de semnificații.

Indiferent de perspectivă, concluziile „oamenilor mari” sau ale copiilor, deopotrivă, ajung la același numitor comun: copiii ar fi bine să ajungă la școală pe un drum cât mai scurt, mai sigur, care să îi scutească pe părinți de deplasare, de preferat cu bicicleta pe piste special amenajate și împreună cu alți vecini. Însă câți copii mai trăiesc aproape de școală, în condițiile în care strategiile de locuire ale „oamenilor mari” ignoră acest aspect? Câți dezvoltatori imobiliari mai țin cont de aceste nevoi, de vreme ce aceștia pun pe primul loc propriul confort și duc la decizii care influențează copiii, de multe ori, într-un sens negativ? Strada nu mai are vreo legătură cu jocurile, datorită riscului imens de accidente, spațiile de joacă sunt transformate în parcuri, iar spațiile verzi sunt deseori îngrădite necorespunzător. Cum ar arăta un cartier desenat pe baza nevoilor copiilor? În drumul spre școală, în memoria individuală se imprimă diverse momente asociate elementelor care ne ghidează călătoria precum clădiri, arbori, mașini sau spații goale. Odată ce acestea sunt împărtășite cu alții, ele generează o memorie colectivă, importantă pentru diferitele identități pe care le avem. Este o modalitate prin care se creează ideea de generație, cu felurii săi indicatori.

Sursa foto: [fostulbucuresti.github.io](https://github.com/fostulbucuresti)

Estul orașului a cunoscut o dezvoltare urbană similară cu celelalte zone ale capitalei. Înainte, erau case și mult câmp, ulterior s-au construit blocuri. O fotografie aeriană din 1966 din Balta Albă certifică numărul imens de apartamente construite într-un interval de mai puțin de 10 ani. Observăm pe această fotografie Uzinele 23 August, care ocupau o suprafață imensă, iar o a treia mare zonă era formată de casele din zona Industriilor. Deși suntem interesați de casele „frumoase” din centru, uităm că locuirea noastră nu se desfășoară în ele, iar memoriile poartă toate aceste locuri. Memoriile muncitorilor de la uzine sau ale primilor locuitori ai blocurilor sunt egale cu cele ale locuitorilor caselor vechi.

Proiectul „Cățelul” din zona Baba Novac, parcelările de case Hârjeu și Raion, bustul lui August Treboniu Laurian și monumente ale războaielor mondiale (precum cel de la Grigorescu), case vechi precum Fabrica de Trăsuri Rieber, dar și personalitățile care au locuit în această zonă reprezintă istorii pe care copiii nu au cum să le știe. Pentru generația care nu a participat la construirea sau inaugurarea lor, nu vorbim despre o memorie a noilor generații, ci despre o învățare istorică. Modul în care copiii interacționează cu ele este diferit față de cel al inițiatorilor și este important pentru copii să interpreteze corect prezentul. Iar una dintre cheile de interpretare a prezentului este trecutul. Adică istoria. Iar drumul spre școală, un loc al memoriei în sine, reprezintă o modalitate prin care să învețe istoria și să se gândească la cum l-ar putea îmbunătăți pe viitor, prin participarea la deciziile planificatorilor urbani.

Dr. **Andrei Răzvan Voinea**, istoric

HARTA MEA

La invitația Asociației Montage, am luat parte la proiectul Harta mea - Drumul spre școală. Astfel, am avut ocazia să realizez o serie de prezentări pentru elevii din clasele a VII-a și a VIII-a de la Școala Gimnazială Cezar Bolliac, Școala Gimnazială „Leonardo da Vinci”, Școala Gimnazială Nr. 78.

Scopul meu în cadrul acestor ateliere a fost acela de a familiariza tinerii prezenți cu noțiunea de cadru / încadratură. Mai exact, am folosit exemple din diverse filme pentru a le explica tinerilor modul în care cineștii aleg să prezinte realitatea pe care o filmează. Mai mult decât atât, am discutat despre felul în care încadratura folosită într-o anumită situație oferă privitorului o serie de informații care se manifestă la nivel inconștient. Ceea ce am dorit pentru acest atelier a fost să trezesc curiozitatea în legătură cu acest univers fantastic al cinematografului și să îi familiarizez cu noțiuni ce mi se par fundamentale pentru tinerii din societatea contemporană, având în vedere faptul că majoritatea elevilor realizează zilnic imagini cu ajutorul telefonului mobil.

Lucrul care m-a impresionat cel mai mult a fost implicarea celor prezenți la acest workshop. Au venit în întâmpinarea mea cu întrebări, dar și cu răspunsuri creative și nostime, care au făcut foarte plăcută această întâlnire. Curiozitatea unora dintre elevi de a afla cât mai multe lucruri despre cinematografie, m-a făcut să îmi amintesc de mine și de acel moment, undeva pe la vârsta de 14 ani, când am decis că vreau să fiu regizor.

Un al doilea element important în cadrul acestui atelier au fost filmele realizate de copii. Acestea s-au concentrat în jurul unor monumente și locuri din sectorul 3, cum ar fi Palatul CEC, Parcul IOR etc. Ceea ce m-a atins în filmulețele primite a fost naivitatea modului în care au filmat. Mișcările de cameră și încadraturile folosite au o anumită sensibilitate specifică celui care vrea să arate un lucru mult prea mare și nu știe cum. Tocmai de aceea am eliminat sunetul filmulețelor în care ei povesteau istoria locurilor pe care le vedeam și m-am concentrat asupra imaginilor care aveau o anumită sinceritate și inocență care m-au emoționat. Filmul rezultat în urma montajului se încadrează în zona experimentală și propune privitorului să privească Bucureștiul prin ochii unor copii.

Mai mult decât un atelier, aceste întâlniri au fost pentru mine un fel a chestiona modul de lucru cu imaginea filmică și a sincerității mele ca cineast.

În final, trăiesc cu speranța că elevii care au participat la atelier să continue să își pună întrebări în legătură cu ceea ce văd pe ecran și cu modul în care imaginea modifică realitatea după bunul plac al regizorului.

Totodată, sunt convins că o educație asupra elementelor limbajului cinematografic ar trebui să înceapă încă din școală. Așa precum cursurile de analiză literară deschid o poartă spre complexitatea literaturii, cred că analiza cinematografică ar deschide ochii tinerilor asupra acestei lumi minunate care este filmul.

Vlad Chiriță
Regizor

A FOST ODATĂ UN TRAMVAI NUMIT 28

Mitu Sofia, clasa a VI-a A / Școala Gimnazială 78

Puțini dintre copiii cartierului 23 August mai știu astăzi că părinții și bunicii lor au folosit tramvaiul pe Șoseaua Gării Cățelu, mai ales că astăzi nimic nu mai aduce aminte de celebra linie.

Traseul, înființat în 1958, era pe marginea parcului Pantelimon, între întreprinderea Granitul, astăzi magazinul Cora și Gara Cățelu, acolo unde existau mai multe fabrici, pe platforma industrială de pe strada Drumul între tarlale, traversând zona de case țărănești a Cartierului 23 August. A avut o lungime de 3,4 km și era considerată o linie preorășenească.

Linia 28 era deservită de 2 tramvaie Thomson, care circulau și dus, și întors pe o șină unică, iar într-o stație făceau haltă așteptându-se. Pe același fir circulau și spre ICME (cum se numea capătul spre Gara Cățelu), dar și spre Granitul.

Erau doar două tramvaie pe traseu și existau două diagonale unde puteau trece unul pe lângă altul. Cel care ajungea primul la diagonală îl aștepta pe celălalt. Linia fiind dreaptă, tramvaiele se puteau vedea și așa se alegea diagonală unde să treacă unul pe lângă celălalt! Cele două bucle de macaz erau în dreptul străzilor Irisului și Eretelui.

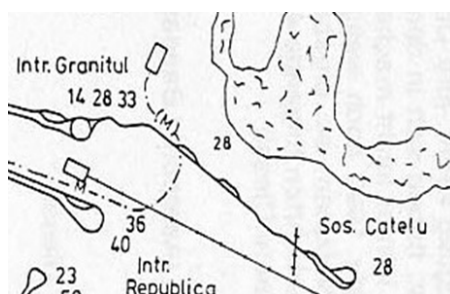
Avea în total șase stații.

În afară de aprovizionarea cu muncitori a platformei industriale, era și legătura cu lumea a cetățenilor și a copiilor cartierului. Aceștia din urmă obișnuiau să arunce cu bulgări de zăpadă iarna sau să pună pe șine pietre, capace de bere sau alte obiecte vara și chiar să se ia la întrecere în alergare cu tramvaiul care mergea destul de încet. Mai aveai și de așteptat circa 30 de minute între un tramvai și altul.

Dacă în timpul săptămânii tramvaiul era plin de muncitori, duminica veneau oameni din oraș la ștrandul de pe lacul Pantelimon, Debarcader, cum se numea stația.

Costa 30 de bani la clasa I, 25 de bani la clasa II-a. Adică vagonul 1 și 2. Prin 1984, aveau soba cu motorină și burlan în perioada iernii și scaune din lemn. Primul vagon avea geamul scos vara.

Linia de tramvaie 28 a fost desființată vineri, 15 august 1996, din cauza cererii slabe (după ce au început să se închidă fabricile) și a stării proaste a căii de rulare. În iarna imediat următoare după desființare (1996-1997), poporul s-a plâns, inclusiv pe la televizor, că fusese lăsat la mână autobuzul 246 (care practic dubla tramvaiul, dar venea mai rar), iar circulația pe Șos. Gării Cățelu era o nenorocire și vara în anii aceia din cauza carosabilului distrus, cu atât mai mult iarna.

STATUIA ALEXANDRU IOAN CUZA

Scarlat Ana Ștefania, Toderiță Tiana Maria, clasa a VI-a A
Școala Gimnazială Leonardo da Vinci

Acum 50.000 de ani, în locul unde este statuia lui Alexandru Ioan Cuza, era cuibul unui dragon vestit denumit Potârniche. Acesta era malefic! El nu lăsa locuitorii orașului „Misopenia” (actual București) în pace.

Într-o zi, Alexandru Ioan Cuza a venit de departe pentru a salva acel oraș, chemat de regele Cactusus, pentru a-l confrunta pe Potârniche. Potârniche fiind un dragon fioros cu aripi imense și roșii, cu colți ascuțiți și sclipitori, scuipa foc, iar capul era plin de țepi aurii. Acesta putea înfuleca 20 de camioane deodată și nici cu Marea Neagră nu se sătura.

Bărbatului nu îi era frică de acest dragon, deoarece era mai puternic decât el și se mai bătuse cu alți dragoni. Acesta avea puteri supranaturale cum ar fi telechinezie, putea să zboare, să se teleporteze și să spele vasele!

Când venise momentul luptei, dragonul își făcea somnul de frumusețe. Până la urmă, acesta s-a ridicat din pat pentru a teroriza oamenii. Dragonul a fost surprins de prezența lui Alexandru Ioan Cuza.

Omul a fost primul care a început lupta fatală. Aceștia au luptat cinsprezece zile și cinsprezece nopți în continuu, până când Alexandru Ioan Cuza a dat lovitura critică și Potârniche a căzut la pământ.

Oamenii au fost atât de fericiți încât i-au făcut o statuie din aur adevărat acestuia.

Statuia a rămas întreagă până în zilele noastre fiind splendidă ca întotdeauna!!!

BISERICA NICOLAE MALAXA

Rădulescu Adela Ioana, clasa a V-a
Profesor coordonator Petrescu Viorica

Desen **Dan Ana Maria,**
Școala Gimnazială 78

Pe strada Tufănică din Cartierul 23 August se află cea mai veche biserică din zonă, legată de numele lui Nicolae Malaxa. Acesta, după ce a devenit bogat din atelierele industriale deschise aici, a avut grijă și de biserica locului.

Înainte de al doilea război mondial, clădirea era o cârciumă, apoi a devenit băcănie și în final a fost donată pentru a se face biserică. A primit hramul Sfântului Nicolae, unul dintre cei mai populari sfinți din calendarul ortodox, prăznuit la 6 decembrie, dar și numele de botez al industriașului.

Malaxa, pe cheltuiala sa, a donat bisericii o sobă de fontă realizată în atelierele sale, dar și un uriaș clopot, tot de fontă, cu icoana Sfântului Nicolae inscripționată.

Desen **Enache Georgiana,** Școala Gimnazială 78

BUSTUL LUI AUGUST TREBONIU

Giurcă Patricia, clasa a VII-a,
Școala Leonardo da Vinci

Drumul meu către școală este unul simplu, doar că azi m-am hotărât să ocolesc puțin. Aproape de școală am dat peste un bust. Mi s-a părut interesant așa că, având prima ora istorie am întreat-o pe profesoară despre monument. Informațiile pe care le-am aflat sunt următoarele:

Bustul este opera sculptorului român Constantin Bălăcescu, fiind dezvelit în anul 1903. Realizat din marmură de Carrara, bustul este așezat pe un soclu de piatră pe care este fixată o placă de bronz. În momentul de față, bustul se află pe strada Matei Basarab din București. Bustul îl reprezintă pe August Treboniu Laurian, pe numele sau real Augustin Trifan, un filolog, istoric, publicist și om politic, unul dintre conducătorii Revoluției de la 1848 din Transilvania.

August s-a născut la data de 17 iulie 1810, în Sibiu, România și ne-a părăsit în anul 1881, pe 25 februarie, la vârsta de 71 de ani. În familia lui, cariera ecleziastică era ceva întâlnit, atât tatăl, cât și fratele său fiind preoti. August a fost profesor o buna perioada de timp, apoi la Universitatea din București l-a întâlnit pe Nicolae Bălcescu și împreună, în anul 1845, au publicat prima revistă de istorie românească numită „Magazin istoric pentru Dacia” care se adresa celor trei principate. Toate articolele acestei reviste promovează un punct de vedere naționalist privind continuitatea, vechimea și unitatea romanilor de pretutindeni. În 1848, a participat activ la Revoluție, și la îndrumarea lui Bălcescu s-a întors în Transilvania și a contribuit la organizarea mișcării revolutionare, ca mobilizator și mai ales conducător.

În plan filologic, pornind de la ideea că menirea omului de știință este de a servi patria prin demersul de a îndrepta limba și de a îndepărta cuvintele ce nu par corecte și cu dorința de a purifica limba română de influențe vecine, între 1871 și 1876, în colaborare cu Ion C. Massim, profesor la Colegiul Sf. Sava, a publicat din însărcinarea Societății Academice Române „Dicționarul limbii române”, în două volume (1871-1875), în care au încercat să prezinte o limbă purificată de elementele nelatine.

Pentru cinstirea savantului, la 9 august 2010, la cea de-a 200-a aniversare de la naștere, BNR a pus în circulație, în scop numismatic, o monedă comemorativă.

Am ales să scriu despre el nu doar din simplul fapt că a fost un om important în istorie. Am ales să evidențiez acest nume deoarece a fost printre puținele personaje interesante, un om care și-a susținut punctul de vedere și a ales să lupte pentru visele lui. A fost un om care va rămâne în istorie pentru multe lucruri. Atât ca profesor, filolog, conducător în revoluție. Acum depinde de tine care dintre aceste personaje ale unui singur om a însemnat mai mult pentru istorie.

CASA ELIAD

Tache Daria, clasa a VI-a,
Școala Gimnazială Leonardo Da Vinci

Mergeam prin București, când văd o clădire albă, foarte frumoasă. O recunosc! Am fost aici de atâtea ori! Casa Eliad este locul unde doi îndrăgostiți se căsătoresc.

În fața mea, clădirea strălucea în lumina soarelui, iar culoarea de alb mat a pereților clădirii se vedea așa de frumos!

Granitul este o alegere foarte bună pentru construcția Casei Eliad, făcând-o să arate ca un castel, fiind dur pentru a nu se distruge în caz de cutremur.

Ferestrele maronii, din lemn au un aspect ca din trecut, chiar dacă clădirea a fost refăcută în 2011, din ce am înțeles.

Din ce m-am informat, arhitectura este păstrată în mare parte, fiind asemănătoare cu cea din anii '60.

Curtea spațioasă, unde cei care se căsătoresc și invitații lor așteaptă să fie chemați înăuntru, este plină de copaci și flori, realizând un fundal frumos pentru fotografii.

Cei doi urcă scările clădirii, trec printr-un hol, iar apoi ajung într-o cameră cu o masă lungă cu acte pe ea.

Ei semnează actele, și sunt soț și soție.

La final se iese printr-o ușă laterală, cu o vedere ca de la balcon, înspre intrarea clădirii.

Cei doi trăiesc fericiți pentru restul vieții!

CARTIERUL MALAXA – 23 AUGUST. SCURT ISTORIC

Profesor **Petrescu Viorica**

Desene **Fornea Alexia**, clasa a V-a, **Bădilă Roberta**, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială 78

Cartierul 23 August, situat în partea de Est a orașului București se învecinează la Nord cu lacul Pantelimon, la Sud cu zona Dudeștilor-Uzinele Malaxa-Faur și Republica, la Est cu Șoseaua de Centură și Gara Cățelu și la Vest cu Șoseaua Dudești – Pantelimon și Magazinul Cora, s-a format între cele două războaie mondiale ca o rezultat al apariției aici a fabricilor industriașului Nicolae Malaxa. Muncitori simpli, veniți de la țară, majoritatea din părțile Ialomiței, și-au cumpărat câte o parcelă de 200-300 mp, ridicându-și mici gospodării personale. Inundațiile din anul 1975 de pe Valea Ialomiței au determinat mărirea numărului de locuitori în zonă.

Zona a fost locuită din cele mai vechi timpuri, cercetările arheologice desfășurate în anii 1960 la capătul străzii Peleş scoțind la iveală, pe malul lacului Pantelimon, o serie de vestigii din epoci foarte diferite ale istoriei. Bordeie, resturi de locuințe de suprafață, arme și unelte, vetre de foc, cuptoare, bijuterii și foarte multă ceramică au fost adunate cu miga de cercetătorii Muzeului de Istorie al Orașului București. Obiectele aparțin fie epocii pietrei (neolitic), fie perioadei dacice, fie chiar epocii pre-feudale, unde putem vorbi despre slavi sau români. Cele mai multe vestigii aparțin dacilor, ceea ce i-a condus pe arheologi la concluzia că pe malul lacului a fost stabilit un trib, o comunitate rurală, pașnică, ce se ocupa de agricultură, creșterea animalelor și meșteșuguri.

În Evul Mediu se dezvoltă în zonă două sate: Florești (actualul oraș Pantelimon) și Cățelu (în prezent sat în componența comunei Glina). Actualul cartier 23 August se afla între cele doua sate și era format din câmpuri agricole, livezi, viță de vie sau chiar terenuri virane, favorizate și de mlaștina pe care râul Colentina o forma aici.

Tot în Evul Mediu se ridică pe malurile Colentinei trei lăcașuri de cult care vor influența viața zonei: mănăstirea Mărcuța (1587), mănăstirea Cernica (1608) și mănăstirea Sfântul Pantelimon (1750). Ultima a fost una dintre cele mai mari lăcașuri de cult domnesc, care a adăpostit primul spital care deservea nevoile Bucureștilui, pusă sub protecția unui mare sfânt tămăduitor, astfel încât, în timp, întreaga toponimie a zonei a fost influențată: astăzi avem lacul Pantelimon, insula Pantelimon, parcul Pantelimon, orașul Pantelimon (fostul sat Florești), dar și cartierul, spitalul, liceul Pantelimon, aflate în sectorul 2 din București.

În 1911 se va construi calea ferată care va lega Bucureștiul de Oltenița și care va trasa valența industrială a viitorului cartier 23 August. Calea ferată este, de altfel un adevărat obiectiv al traseului care îl împarte în două. Traseul de la Titan Sud, Cățelu, Țanganu, Frunzărești, Plătărești, Cucuiești Sudiți, Gălbinași, Vasilați, Budești, Negoiești, Luica, Curcani, Valea Roșie până la Oltenița, va trasa și viitoarea componență a muncitorilor de la marile fabrici construite de Malaxa și a viitorilor locuitori ai cartierului – țărani săraci din zona de sud a țării, județele Ialomița, Călărași, Giurgiu, mulți dintre ei făcând la început, ani de zile, naveta cu trenul.

Cartierul de case va începe să fie construit după 1921, anul în care inginerul Nicolae Malaxa va cumpăra un teren aflat la periferia Bucureștiului și va construi un atelier de reparații pentru locomotive, care primește numele industriașului. Proiectul este un succes, astfel încât fabrica se dezvoltă într-un ritm rapid: în 1928 se construiește prima locomotivă „Malaxa”, iar în următorii cinci ani se mai construiesc încă o sută de locomotive. Din anii '30, Malaxa demarează și alte proiecte, precum uzina de țevi (actuala „Republica”). Ansamblul de clădiri ce compun uzinele „Malaxa” a fost realizat de arhitectul Horia Creangă în stil modernist. Tot Horia Creangă este autorul viitoarei uzine de țevi, actuala „Republica”.

După instaurarea regimului comunist în România, uzinele au rămas pentru un timp sub controlul lui Nicolae Malaxa, simpatizat în mare măsură de către socialiști pentru sprijinul financiar acordat anterior partidului lor. Nicolae Malaxa a emigrat în Statele Unite ale Americii la finele anilor 1940. Începând cu anii 1960 ansamblului industrial „Malaxa” i s-au adăugat clădiri noi; denumirea a fost schimbată în aceea de uzinele „23 August”. După căderea regimului comunist, uzinele au primit denumirea folosită și astăzi, „Faur”, dar ansamblul de fabrici în prezent este mai mult o ruină.

Nicolae Malaxa s-a ocupat de nevoile muncitorilor săi (se pare că foarte bine plătiți în raport cu alte ramuri industriale), altfel că îl găsim implicat în viața cartierului: face cadou parcele de pământ muncitorilor pe care îi cununa sau le boteza copiii, le acordă împrumuturi pentru a-și putea achiziționa pământ sau ridica case modeste, îi școlarizează și califică pe gratis, devine epitrop onorific (protector) al primei biserici din cartier. Oameni de bună credință donează comunității spre folosință în 1942 o fostă băcănie în Str. Tufănică nr. 5 care funcționează și astăzi, devenind proprietatea parohiei prin act de vânzare-cumpărare în anul 1975. Nicolae Malaxa donează credincioșilor un clopot frumos ornat de 450 kg și un godin din fontă, ambele lucrate la uzinele sale.

BISERICA SFÂNTUL GHEORGHE – NOU

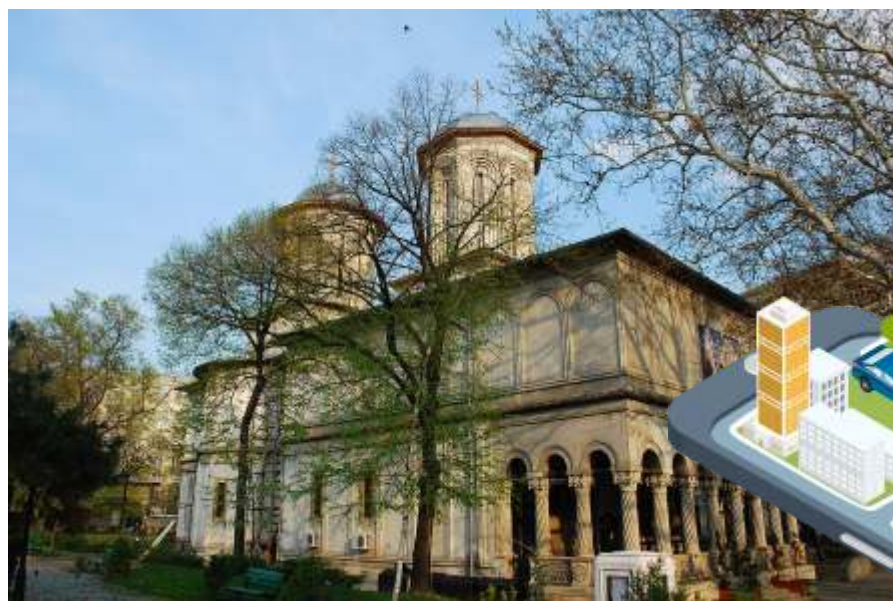
Burlacu Enya Gabriela, Clasa a V-a C, Școala *Leonardo da Vinci*

Într-o zi mă gândeam că în București, în sectorul 3, avem multe monumente istorice fantastice, dar monumentul meu favorit este Biserica Sfântul Gheorghe-Nou, deoarece este absolut superbă.

Am fost acolo vara trecută împreună cu familia mea și nici până acum nu am putut găsi o biserică mai frumoasă sau care să aibă mai multă istorie decât Biserica Sfântul Gheorghe. Îmi place atât de mult, fiindcă este construită chiar de către domnitorul Constantin Brâncoveanu. De altfel, în interiorul bisericii se află chiar mormântul domnitorului. În apropierea intrării am observat două sculpturi mai mici reprezentând soarele și luna, care m-au fascinat deoarece mi-au adus aminte de poveștile citite de doamna educatoare la grădiniță. La exterior și în interior are multe picturi frumoase. Am mai văzut astfel de picturi minunate în bisericile din nordul Moldovei. M-a impresionat foarte tare cât de frumos era biserica împodobită, ca și cum ar fi fost pregătită pentru oaspeți importanți. I se spune Sfântul Gheorghe-Nou, pentru a se distinge de alt monument istoric, care se numește Sfântul Gheorghe-Vechi.

Locul în care se află biserica m-a impresionat și mai mult, pentru că în apropiere este un fel de „Roza Vânturilor” care marchează *kilometrul 0* al Bucureștiului și de unde încep să se măsoare distanțele către alte localități.

Iubesc Biserica Sfântul Gheorghe-Nou, pentru că este un monument istoric fascinant, situat chiar în inima capitalei.

CÂT DE DEPARTE SUNT ROMÂNII DE INIMA LOR...

Stanciu Maya-Maria, clasa a VII-a A, Școala Leonardo da Vinci

....522, 428, 559, 440, 327...sunt doar niște distanțe scrise în marmura monumentului de la kilometrul zero, alături de nume pe care abia dacă le mai poți citi: Chișinău, Cernăuți, Bălți, Suceava, Ismail.... Pe un panou ascuns printre crengile unui copac scrie: *Kilometrul 0. Monument.*

Monumentul prezintă o Roză a Vânturilor în centrul căreia este așezată o bilă de proporții impunătoare, cu un brâu pe care sunt inscripționate zodiile. De la sferă pleacă o stea cu nouă colțuri între care sunt gravate cele opt provincii istorice românești: Ardeal, Banat, Basarabia, Bucovina, Dobrogea, Moldova, Muntenia și Oltenia, iar pe lateralele de piatră ale bazinului, în care stă puțin scufundată Roza, sunt gravate denumirile unor orașe ale României și distanțele de la monument până la ele. Printre orașele gravate sunt și unele care ne aparțineau cândva: Chișinău, Orhei, Tighina, Silistra, Bazargic, Bălți.

Parcă îmi imaginez cum se certau zodiile, cine o să stea pe partea cu strada pentru a fi văzută de trecători. Mă mir cum nu a câștigat Scorpionul, deoarece cu toții știm ce poate face un Scorpion pentru a primi ceea ce își dorește. Berbecul este unul dintre învingători... cred că ceilalți nici nu au avut de ales.

De ales nu a avut nici acest simbol geografic al inimii țării. De la el se măsoară distanța către toate localitățile. Neîntreținut, necunoscut, stă tăcut în zgomotele tramvaielor care trec prin față: tramvaiul 5, tramvaiul 21... Privește mulțimea de oameni care trec și care nu știu că peste gard e el, dar e mulțumit atunci când cineva își face o cruce în fața bisericii. Asta îl ține: are colegă o biserică luminoasă și frumoasă care primește rugăciunile celor care îi calcă pragul, rugăciuni ale celor care vin la el și se uită cu dor, cu grijă, cu drag către un oraș scris pe lateralele sale sau se duc cu gândul către alte orașe din Spania, Italia, Anglia, Germania...

A văzut multe. Al Doilea Război Mondial, cutremure, distrugerii. A fost reconșionat, dar apoi uitat.

O doamnă îmbrăcată elegant, cu o eșarfă galben-albastră prinsă de poșetă, se uita cu ochii triști spre monumentul care ar trebui să fie inima, cel puțin spirituală, a României, abia deslușind cuvântul „Cernăuți”. A venit la biserica „Sfântul Gheorghe cel Nou” să se roage. Nu și-a putut aduce din Cernăuți mama la București, e prinsă în război alături de alți români. Nu a mai văzut-o de mai bine de un an. E prea bolnavă ca să poată suporta drumul. Inima femeii este zbciumată, ca și istoria monumentului. Ar vrea să se așeze, dar nu are unde. Își întoarce capul din nou spre biserică, spre Dumnezeu și se gândește : „Cât de departe sunt românii de inima lor”?!

CURTEA VECHIE

Jiru Elisa, clasa a V-a, Școala gimnazială Leonardo da Vinci

Într-o zi frumoasă de toamnă mă plimbam împreună cu bunica prin centrul orașului București. Admiram clădirile vechi, pline de istorie. Curioasă, am început să o întreb pe bunica despre istoria Bucureștiului. Bunica a zâmbit și m-a condus către Curtea Nouă. A început să îmi povestească că pe vremea lui Mircea cel Bătrân, undeva la sfârșitul secolului al XIV-lea, a fost construită Curtea Veche, prima Curte domnească din București. În fața mea erau doar ruine arheologice și ziduri de culoare cărămizie ce datau probabil de sute de ani. Bunica mi-a povestit că întreaga Curte Domnească era formată din Biserica Curtea Veche, Palatul Voievodal, saloane de recepție și grădini. Se spune că acest monument era înconșurat pe o parte de ziduri puternice, dar și de râul Dâmbovița, pe cealaltă parte. Vlad Țepeș a consolidat această cetate și a ridicat-o la rangul de reședință domnească. Probabil că era foarte frumoasă dacă acesta a ales să se mute de la Târgoviște la București. Mirată, am întreat-o pe bunica de ce cetatea nu mai arăta la fel. După câțiva pași, bunica îmi spune cu o urmă de tristețe că această frumoasă zonă a fost distrusă de un incendiu în 1718, dar și de un cutremur în anul 1738. Vântul adie ușor, frunzele ruginii cad printre noi și formează un covor asemenea celor pe care probabil călcau și domnitorii odinioară prin Bucureștiul de altădată. Mă bucur că am ales să mă plimb prin centrul orașului și mă gândesc cât de frumos a rămas în continuare.

FANTOMA UNUI FOST STADION – METALUL/FAUR

Stănescu Alexandru Darius, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78
Profesor Petrescu Viorica

În 1935 apărea Clubul sportiv al muncitorilor de la Malaxa, sub numele de Metalul. Ulterior a purtat mai multe nume: Titanii, Rogifer, 23 August, Metalochimic, Energia, Metalul, apoi, după 1989 s-a numit Faur. A fost mândria cartierelor Pantelimon și 23 August și pepiniera unde creșteau sportivi selecțai mai târziu în loturile naționale.

Dintr-un articol semnat de Valentin Nastasia în ziarul ProSPORT din 24.10.2011, aflăm că palmaresul clubului a fost unul bogat pentru o echipă de cartier: de patru ori semifinalistă a Cupei României, de fiecare dată din postura de divizionară secundă, de trei ori sub conducerea antrenorului Paul Popescu. A câștigat de două ori titlul de campioană națională de juniori I, în 1970 sub conducerea lui Leon Lazăr și în 1980, cu Vasile Nedelcu antrenor.

Pe lângă secția de fotbal, înaintea evenimentelor din decembrie 1989, clubul avea și secții de lupte, box, atletism, motociclism, dirt-track, ciclism, canotaj, handbal, șah, popice, tir, toate cu rezultate excelente pe plan național și care au dat numeroși campioni. Pista de *dirt-track*, unde se țineau campionatele naționale, era renumită în țară. Aici se desfășurau toate competițiile interne, dar nu de puține ori au fost și concursuri cu participare internațională. La *dirt-track*, care era foarte spectaculos, veneau uneori în tribune și câteva mii de oameni pentru a urmări cursele! La fel, o secție deosebit de puternică era cea de canotaj, condusă de Stelian Petrov, de unde au ieșit foarte multe campioane. Astăzi, nu mai există nimic din toate acestea. Poate doar pontonul, de unde se pleca pe lacul Pantelimon, la antrenament, mai amintește de ce a fost cândva.

Mai multe informații, mărturii și povești ale oamenilor care au făcut parte din povestea Clubului muncitoresc Metalul găsim pe internet la adresa <https://stadiondecartier.asz.ro/>, un proiect început ca o curiozitate personală a unui domn pe nume Andrei Mihail.

Am intrat zilele trecute împreună cu colegul meu Andrei printr-o gaură în gardul fostei baze și am fotografiat dezastrul în care se găsește astăzi. Aproape că nici nu-ți mai dai seama că acolo a fost în urmă cu 20 de ani o bază sportivă cochetă. Bălării de înălțimea unui om, gunoaie, ruine de clădiri și tribune, seringi peste tot, este de-a dreptul dezolant. Totul peste drum de stația de metrou Pantelimon, în spatele unor porți de metal pe care scrie *Intrarea interzisă*.

Dezastrul Clubului și al bazei a început imediat după privatizarea întreprinderii Faur, atunci când a rămas fără finanțare, după 1992. Am încercat să aflăm cine este proprietarul de drept al spațiului astăzi, dar nu am reușit, probabil că se află în patrimoniul uneia dintre zecile de firme care s-au constituit după privatizare, care așteaptă un moment prielnic s-o vândă, deși legea spune clar că fostele bazele sportive nu-și pot schimba destinația.

Dezastrul sportiv de la malul lacului Pantelimon durează de peste 20 de ani, deși, în toată perioada, copiii și tinerii din cartier nu au avut nici un teren de antrenamente, iar elevii Școlii 78 nu au avut niciodată sală de sport, până în iunie 2022, când a început construcția ce sperăm să fie finalizată cât mai curând.

FABRICA DE TRĂSURI HERMAN RIEBER

Proiect realizat de **Mustață Maria și Grădinaru Petra Cristiana**,
clasa a VI-a, Școala *Leonardo da Vinci*

Ne aflăm acum pe drumul care duce spre școală, acel drum plictisitor, parcurs de prea multe ori de pașii noștri grăbiți și de mintea noastră preocupată de gândurile de la școală. Suntem acum pe drumul și strada care duc prea multe secrete istorice în spate pe care să nu le știe nimeni. Ne aflăm, de fapt, în fața fostei fabrici de trăsuri Herman Riber, pe strada Romulus, în vechiul Cartier Evreiesc. Această clădire, la prima vedere, degradată, dar totuși foarte importantă în comparație cu celelalte case de pe stradă, datează încă din anul 1899 și este construită într-un stil arhitectural Art Nouveau cu influențe neogotice bizantine. Fabrica a fost legată printr-o pasarelă de casa lui Herman Riber. Aceasta a fost primul atelier de trăsuri și automobile de lux. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fabrica a fost transformată în service auto pentru carosabilele germane, iar după 1948 a fost nominalizată și numită Întreprinderea de Stat Motorul. Aici s-a produs celebra trăsura care i-a dus pe Regele Ferdinand și pe Regina Maria la încoronarea de la Alba-Iulia din anul 1922. Trăsura poate fi admirată la Muzeul Militar din București. Astăzi, această clădire este clasată ca monument de arhitectură industrială și funcționează în ea o secție a Arhivelor Naționale Române. Se află și foarte aproape fostul Azil Evreiesc, fondat de Regina Elizabeta a României în anul 1906.

Poate vă întrebați cum am descoperit acest loc plin de istorie din București. Ei bine, întotdeauna am considerat că pentru a descoperi mici frumuseți ale Bucureștiului, trebuie să ieși acest oraș la pas. Într-adevăr, există multe alte clădiri, mult prea cunoscute din București, dar pentru locuitorii de aici, acestea nu mai au aproape nici un farmec! Mult prea aglomerate, pline de turiști și oamenii care au venit doar pentru a face niște poze și să le pună pe tot felul de platforme! În ziua de azi, găsești greu vreo persoană care să se uite în jur și să aprecieze micile lucruri care te fac fericit! Un lucru foarte ironic este că am trecut pe lângă această clădire și încă trecem, de când a început ciclul primar și nu ne-am dat niciodată seama de importanța acesteia. Probabil acest lucru se datorează faptului că mintea noastră stă cu gândul numai la școală, la teste și la alte probleme din viața de zi cu zi, încât nu am mai dat importanță altor lucruri. Ei bine, totuși, într-o zi am decis să ne uităm puțin mai atente în jur și să observăm clădirile. În mod special, ne-am impresionat o clădire cu o fațadă foarte impunătoare și un stil arhitectural mult mai complicat decât al celorlalte case. Era o zi de primăvară, în care soarele strălucea, iar mireasma trandafirilor se simțea de la metri îndepărtare, totul era colorat în jur, iar această atmosferă minunată era acompaniată de frumosul cântec al păsărilor. Era totul așa de calm, încât parcă uitasem de toate problemele și de viața reală și, pentru o clipă, ne puteam simți pentru prima dată libere! Ei bine, așa am descoperit noi fabrica de trăsuri Herman Rieber! Acest drum va rămâne întotdeauna special pentru noi, deoarece a fost drumul pe care am mers cu pași grăbiți de atâtea ori la școală, și drumul pe care am venit cu pașii noștri oboșiți, la locul unde știam că suntem așteptate cu brațele deschise, și că acolo o să găsim o cină caldă și o încălzire încărcată de nostalgicele amintiri ale vieții...

Cât despre aspectul acestei clădiri sunt mai multe de spus. Dacă ai trece pe lângă aceasta, nici nu i-ai da importanță pentru că este o clădire veche și degradată, și ai zice că este la fel ca toate celelalte clădiri vechi, dar, dacă ești pasionat de aceste lucruri, ai putea spune că această clădire este o comoară. Și chiar așa este! După cum am spus, aceasta este foarte degradată, dar are niște detalii superbe la care odată ce te uiți nu îți mai poți lua ochii pentru că sunt magnifice. Cel puțin nouă ne-au atras atenția garguii de la colțurile clădirii, care sunt foarte interesanți și arată fix ca cei din filme. Foarte atrase am fost și de pasarela din curte care unește fabrica de casă, care era superbă din toate punctele de vedere și avea niște detalii minunate. Din păcate, nu toți oamenii pot aprecia toate aceste detalii de pe clădirile vechi, dar pline de cultură ca la această fabrică, dar cei care o fac sunt oameni care știu să aprecieze cultura și au multă dragoste față de toate aceste lucruri mici, dar foarte însemnate.

Așadar, aceasta este una din clădirile pline de istorie, dintr-o stradă și mai plină de istorie și cultură și dintr-un oraș înzestrat cu istorie a poporului, a artei, a religiilor și a tot ce ține de această țară frumoasă.

Știați că ...?

Fabrica a fost construită după planurile arhitectului Siegfried Kofczinsky.

Trăsurile făcute nu erau pentru oricine, erau făcute doar pentru boierime. Abia după anul 1928 au fost disponibile și pentru oamenii de rând.

Herman Riber a primit distincții și decorații din partea regelui Carol I și a fost numit furnizor oficial al Casei Regale.

Herman Riber s-a născut în anul 1870 și a făcut parte din a treia generație de carosieri de lux din familia sa, fiind președintele Asociației Anonime Riber S.A.R., înființată în 1937 ca o extensie a activității Atelierului de fierărie Riber din 1867.

STATUIA DIN SĂLĂJAN

Dobrescu Victor Andrei, clasa a V-a, Școala Gimnazială *Leonardo da Vinci*

De când m-am născut, locuiesc într-o zonă frumoasă, înconjurată de multe spații verzi, a sectorului trei din București. În fiecare anotimp, văd cum se îmbină culorile naturii. Primăvara este însoțită de mireasma florilor de magnolie, liliac, cōrcoduși, cași și tei din fața blocului. Vara mă îmbie mirosul plăcut al trandafirilor, toamna își așterne covorul de frunze în nuanțe maronii și galbene. Iarna rămân solitari brazi înalți și ramurile golașe ale copacilor ce se îmbracă din când în când cu mantia albă de zăpadă.

La intersecția Bulevardului Theodor Pallady cu Nicolae Grigorescu, se observă monumentul istoric închinat memoriei eroilor ortodocși căzuți în Primul și al Doilea Război Mondial, numit Statuia din Sălăjan. Aceasta a fost realizată de sculptorul Spiridon Georgescu (1887-1974) și ridicată în această intersecție în anul 1932 la insistențele primarului comunei Dudești-Cioplea, Constantin M. Brînzoi. Privind din intersecție, vei vedea un soldat în poziție de atac, iar când te apropii mai mult de statuie vei observa niște plăcuțe poziționate pe fiecare latură a acesteia, ce reprezintă o scenă de luptă corp la corp, și pe care sunt înscrise numele eroilor „căzuți pentru democrația și libertatea poporului”.

Statuia din Sălăjan este un monument ce inspiră curajul și vitejia militarilor, de care au dat dovadă în cursul războaielor din trecut.

HARTA MEA APROXIMATIVĂ DIN BUCUREȘTI...CRED

Chelban Tudor, clasa a VI-a, Școala Gimnazială *Leonardo da Vinci*

În acest moment, încerc să fac proiectul. Trebuie să îl termin azi. Mă uit prin cameră. Dezastru. Cărți răsfirate și laptopul deschis cu mai multe pagini despre monumente. Adun cărțile și mă reapuc de treabă. Găsesc, în sfârșit, mai multe subiecte, adică patru.

Acestea sunt:

1. Biserica Stavropoleos (este o biserică ortodoxă, în stil brâncovesc, în centrul orașului nostru. Hramul bisericii este Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil – ocrotitorii bisericii);
2. Turnul Colței (realizată în 1709 – 1714 în București fiind o componentă / parte a mănăstirii Colțea. Clopotul din turn, făcut în 1775. Clopotul cântărea aproximativ 1.700 de kg);
3. Biserica „Sfântul Gheorghe-Nou” (biserică din acest oraș, a voievodului Constantin Brâncoveanu, fiind și ultima lui ctitorie știută de noi. Este numită „Sfântul Gheorghe-Nou” pentru a o distinge de o altă biserică numită „Sfântul Gheorghe-Vechi”, făcută pe la sfârșitul sec XV-lea);
4. Biserica „Sf. Nicolae dintr-o zi” (biserică ortodoxă, făcută în 1702, într-o zi! Imaginați-vă cât de rapid! Nici măcar eu nu pot să strâng într-o grupă toți colegii mei pentru un proiect. Oricum, revenind la subiect, această a fost construită de ctitorul Neagul Postelnicul – strămoș al doamnei Maria Brâncoveanu).

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ

Mantu Andreea-Denisa, clasa a V-a, Școala Leonardo da Vinci

Era o zi frumoasă de toamnă, când eu și cu părinții mei am decis să mergem la Biblioteca Națională. Când am ajuns acolo, am văzut o clădire înaltă, impunătoare și modernă. Eu mă așteptam să găsesc o clădire veche și rablagită, pentru că Biblioteca Națională este foarte bătrână. Aceasta a fost înființată în urmă cu mai bine de 100 de ani.

Atunci când am intrat înăuntru, am văzut o sală mai goală, cu podea albă imaculată, și cu multe portrete pe pereți. Era fantastic.

După aceea, am intrat cu adevărat în bibliotecă. Erau foarte multe încăperi pline cu cărți și oameni care citeau de zor. Cu adevărat, Biblioteca Națională este cea mai mare bibliotecă din România!

Înainte să plec de acasă, recunosc că m-am documentat puțin despre bibliotecă. Am aflat că aceasta are 14 săli de lectură și peste 12 milioane de volume de cărți. La început, nu am crezut asta, dar acum că sunt aici îmi dau seama că este adevărat și sunt fascinată.

Atunci m-am hotărât să vizitez frecvent Biblioteca Națională!

TOAMNA, PE ULIȚĂ

Text Stănescu Darius, Desene Stoica Maximilian și Constantinescu Alin, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78

Toamna este anotimpul meu preferat, deoarece culorile ei, împreună cu bucuria copiilor mici de a se juca în parcul Pantelimon, se combină și explodează într-o mulțime de emoții.

Toamna este timpul când ne adunăm toată gașca, după ce vara ne-a prins rătăciți prin concediile părinților. Mie și prietenilor mei ne place foarte mult să explorăm locuri noi, fie ele abandonate, fie că sunt zone în care poți experimenta adrenalina la maxim.

După ce zile la rând bătusem cartierul stradă cu stradă, într-o zi am decis să plecăm din cartier, deoarece nu mai aveam ce explora prin zonă, așa că ne-am gândit să mergem pe Șoseaua Basarabia și să vedem unde ne duce. Am trecut pe lângă multe magazine precum Kaufland și Lidl, spălătorii și benzinării. Am hotărât să urmăm o curbă a străzii la dreapta și așa am dat de un McDonald's de care nu știam. Am făcut un popas deoarece eram oboseți și ne era foame, apoi ne-am continuat drumul către lumea încă neexplorată. Am mers ore bune pe acea stradă și am trecut prin multe peripeții inedite, locuri de joacă, terenuri de sport, magazine alimentare și multe altele. Pe la ora 19:30, deși ne era frig, am vrut să mergem înapoi acasă pe jos, în loc de a lua un autobuz până la Republica. Ni se făcuse foame din nou, și am văzut un Penny în față. Nu am putut rata ocazia de a ne lua niște batoane de ciocolată, cu cei 10 lei rămași în total. După încă două ore de mers am ajuns la Republica, iar acolo ne-am despărțit fiecare pe drumul lui spre casă.

Chiar dacă nu a fost cea mai bună alegere pe care o puteam face, noi ne-am bucurat de decizia luată și am hotărât să mai facem drumuri de genul acesta și pe alte străzi.

În final, am constatat că am mers în jur de 12 km în acea zi. A fost o experiență uimitoare și sper că o să se mai întâmple!

TROIȚA DE PE STRADA PELEȘ

Raluca Atanasiu, clasa a V-a A,
Școala Gimnazială 78

Peleş este strada mea, una dintre străzile aflate către marginea cartierului. Preotul nostru a murit de curând, așa că fiul său a ridicat această troiță în cinstea sa.

SPITALUL COLȚEA

Țapelea Eva Maria, Școala Cezar Bolliac, Clasa a VIII-a

Prima dată când am intrat în spital a fost acum patru ani. Am fost atât de impresionată, încât am început să caut informații despre clădire.

Spitalul mare și impunător veghează peste Piața Universității de peste 100 de ani. În fața clădirii, se află statuia fondatorului instituției. Spitalul a fost unul dintre primele din România, întemeiat fiind de Mihai Cantacuzino și destinat săracilor. Rolul spitalului era de a-i ajuta pe bogați să-și răscumpere greșelile față de săraci.

Nepăsarea unor oameni de la conducere duce la deteriorarea acestuia după 100 de ani de la deschidere, dar este refăcut. În 1802 un cutremur distruge spitalul. După alte două încercări, se ajunge la spitalul pe care îl vedem astăzi.

După ce am aflat câteva informații și am văzut câtă istorie are acest spital, am știu că vreau să lucrez acolo. În momentul în care am văzut-o pe mama cum vorbea și îi trata pe pacienți mi-am dat seama că ea este un erou nu doar pentru mine, ci și pentru oamenii pe care îi tratează.

PARCUL I.O.R.

Tărăboanță Andrei, clasa a VII-a B, Școala Leonardo da Vinci

Parcul Alexandru Ion Cuza - sau Parcul Titan sau IOR - este un parc din București, iar abrevierea IOR provine de la Întreprinderea Optică Română, situată în vecinătatea parcului.

Deși un parc relativ recent, amenajarea lui a început în anul 1965 și s-a încheiat cinci ani mai târziu, este unul dintre cele mai căutate obiective din sectorul 3. Acesta este situat în partea central-estică a Bucureștiului și se întinde pe o suprafață de 85 de hectare.

Parcul se întinde în jurul lacului Titan, iar podul Liviu Rebreanu împarte parcul în două segmente: Parcul Titan 1 și Parcul Titan 2. Regăsim aici cinci insule.

Primul obiectiv vrednic de a fi vizitat se află la intrarea principală și este statuia lui Alexandru Ioan Cuza. Este o statuie din bronz a domnitorului.

În parcul IOR poți face multe activități, de exemplu poți să mergi pe bicicletă, să joci fotbal sau baschet pe terenuri amenajate, sporturi nautice de kaiak-canoe, sau poți doar să admiri peisajul încântător al naturii.

A...da! În a doua jumătate a parcului un loc interesant este calul din metal, care se numește calul Titanilor. Acesta are o înălțime de 7,5 metri, iar în apropierea lui se organizează diferite spectacole. Mai este și globul pământesc cu multe steaguri în jurul lui, care ne amintește ca suntem doar o mică părticică din această lume mare.

Pentru mine, parcul IOR este o destinație specială, pentru că o părticică din mine se va regăsi mereu aici. Este locul în care m-am dat pentru prima dată în leagăn și am alergat jucându-mă pe multe dintre aleile lui. Destinația aceasta este pentru toate vârstele și pentru toate anotimpurile.

Parcul IOR este cel mai tare parc din lume!

PALATUL VOIEVODAL

Olaru-Raita Otilia, clasa a V-a C, Școala Leonardo da Vinci

PALATUL VOIEVODAL, altfel spus și „CURTEA VECHĂ” este un monument istoric care a fost construit între anii 1386-1418, pe vremea lui Vlad Țepeș. În prezent, ruinele PALATULUI VOIEVODAL au devenit un sit arheologic protejat. Acesta se află între strada Covaci și strada Franceză, în sectorul 3.

CURTEA VECHĂ este prima curte domnească din București. Aceasta nu a mai putut fi folosită după incendiul din anul 1718.

Curtea Domnească era formată din: PALATUL VOIEVODAL, BISERICA BUNA VESTIRE care acum este cunoscută sub numele de BISERICA CURTEA VECHĂ, case (cu saloane de recepție), birourile domnești, grajduri și grădini.

Despre cel care a construit acest monument, nu se știe prea multe, dar, în opinia cercetătorilor care au studiat Bucureștiul, se regăsesc documente în care se spune că ar fi fost construit de Mircea cel Bătrân.

Construcția avea ziduri din cărămidă și era înconjurată de un zid de protecție. Pe când Vlad Țepeș era domnitorul Țării Românești, acesta a ridicat monumentul la rang de reședință domnească.

În prezent, în cetate se afla un muzeu care poate fi vizitat de doritori.

MICUL BUCUREȘTEAN

Tănase Erika Maria și Mănescu Ana Maria Cristina

Clasa a V-a, Școala Gimnazială 78, Profesor coordonator Viorica Petrescu

Astăzi, 1 octombrie 2022, am participat împreună cu o parte a colegilor mei la o mică excursie în centrul orașului, ca aplicație practică la opționalul „Educație pentru patrimoniu” pe care-l urmăm la școală.

Ne-am întâlnit la stația de metrou Republica și am mers până la Piața Unirii unde am vizitat monumente, biserici, locuri interesante și frumoase.

Ne-a impresionat monumentul *Kilometrul 0* al orașului, despre care doamna de istorie ne-a spus că a fost construit din porunca domnitorului Carol I pentru a avea un reper pentru distanțe. O roză a vântului arată punctele cardinale, iar între razele sale sunt blazoanele și capitalele provinciilor istorice românești (Muntenia, Moldova, Banat etc.). De jur împrejurul monumentului sunt înscrise orașele României Mari și distanțele din locul în care ne aflăm până în centrul lor.

Monumentul se află în curtea Bisericii Sfântul Gheorghe, ridicată de domnitorul martir Constantin Brâncoveanu, așa că am intrat și am văzut mormântul lui și ne-am închinat la moaștele domnitorului devenit sfânt. Am făcut fotografii în fața statuii cu Brâncoveanu din fața bisericii.

Apoi am aflat despre Spitalul Colțea, cel mai vechi spital din oraș și ne-am mirat de frumusețea ușii sculptate în lemn de la biserica Colțea.

În Piața Universității, am admirat acoperișul sub formă de pălărie al Teatrului Național și am încercat să-l identificăm pe domnul Goe în sculptura *Căruța cu paiate* din fața teatrului.

Ne-a impresionat clădirea uriașă a Universității și am aflat despre facultățile de acolo și despre statuile din fața clădirii, oameni care au sprijinit dezvoltarea învățământului românesc: Spiru Haret, Ion Heliade Rădulescu și Gheorghe Lazăr, dar și cea mai veche statuie din oraș, statuia ecvestră a lui Mihai Viteazul.

Am mai văzut palatul Suțu, care adăpostește astăzi Muzeul de Istorie al Orașului București, dar și turlele poleite cu aur ale Bisericii Ruse, precum și statuia Lupoacei, cu cei doi gemeni care au fondat Roma, Remus și Romulus.

Cu această ocazie, am învățat multe lucruri noi și interesante, iar experiența este una pe care ne dorim să o mai repetăm.

SEMNIIFICAȚIA NUMELUI ȘI STRĂZILOR CARTIERULUI 23 AUGUST

Ștefănescu Andrei, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78

Profesor coordonator **Viorica Petrescu**

Putem „să citim” un pic de istorie dacă ne aplecăm asupra numelor și semnificației străzilor și locurilor care populează cartierul, atunci când ele ne vorbesc despre ocupații, locuri de proveniență ale locuitorilor, eroi locali sau locuri de interes public. Mica cercetare care urmează a fost realizată cu ajutorul colegilor din clasa mea și a doamnei profesoare de istorie.

Plecăm de la denumirea cartierului, 23 August, o sărbătoare națională în timpul regimului comunist și despre care tinerii de astăzi știu destul de puțin. După confiscarea Uzinelor Malaxa de către comuniști, în 1948, aceștia au schimbat numele fabricilor în 23 August și Republica, utilizând denumiri cu semnificații foarte importante pentru noul regim. 23 August 1944 era data la care regele Mihai, printr-o proclamație către țară, a scos România din războiul împotriva Uniunii Sovietice și a declarat război partenerului nostru de până atunci, Germania hitleristă. Este momentul în care comuniștii se impun în politică și, în scurt timp, cu ajutorul sovieticilor, iau puterea. Mai târziu vor transforma data în zi națională. Tot comuniștii, la 30 decembrie 1947 vor declara înființarea Republicii Populare România, după abdicarea forțată a regelui Mihai. O altă stradă din cartier – 19 Noiembrie – poartă amintirea primelor alegeri gestionate de comuniști, 19 noiembrie 1946, atunci când reușesc prin fraudă să se impună asupra celorlalte forțe politice.

Cartierul 23 August este delimitat de două artere principale: Șoseaua Gării Cățelu, numită așa pentru că duce spre gara Cățelu, ridicată încă de la 1911, odată cu linia ferată București-Oltenița și strada Industriilor, care poartă amintirea marilor platforme industriale de pe timpul lui Malaxa și din perioada comunistă, Faur și Republica. Cele două artere sunt delimitate de prezența căii ferate care desparte cartierul în două, astfel că străzile sunt numite „până la șină” (cele dintre lacul Pantelimon și calea ferată) și cele „după șină” (din preajma străzii Industriilor).

Multe străzi din zonă păstrează amintirea mahalalei industriale ridicată în perioada interbelică: Cazangiilor, Rulmentului, Cromului, Economiei, Magnetului, Depozitului.

Alte nume de străzi sunt inspirate din elemente ale naturii (poate și pentru că zona a fost sute de ani acoperită de câmpuri, livezi și flori): Irisului, Tufănica, Trandafirul Roșu, Cicoarei, Zarzărilor, Eretelui, Meiului, Floare Albastră, Prigoriilor, Culesului. O arteră importantă, care face legătura dintre cartier și zona Pallady se numește Drumul între tarlale.

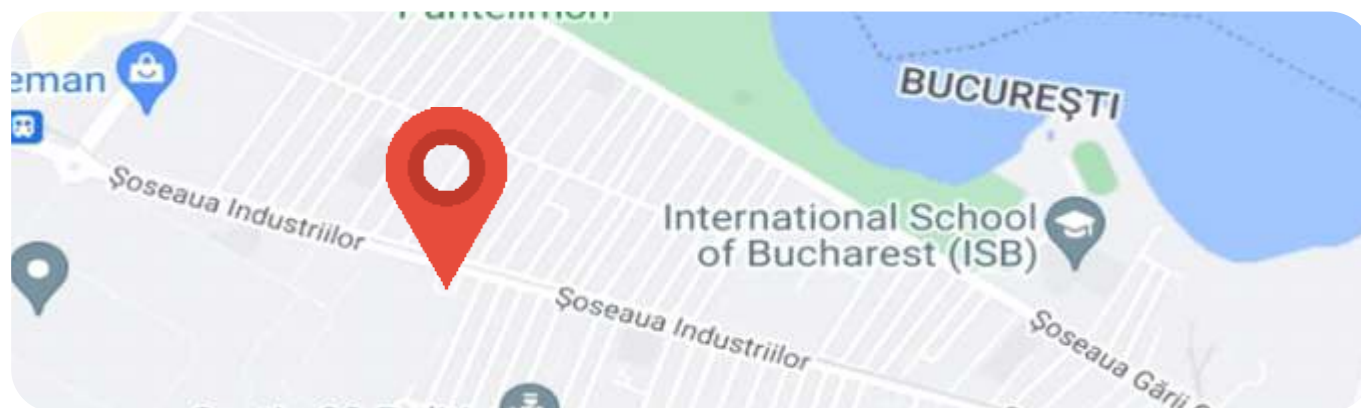
Cele mai multe străzi poartă denumirea unor localități și spații geografice din România sau din lume: Munții Mehedinți, Hășmaș, Răcățau, Everest, Deltei, Lăzăreni, Măgura Mare, Chilioara, Lacul Greaca, Rodnei, Căzănești, Mălureni, Grotă Lacurilor, Rusănești, Drumul Sătenilor, Vișeu de Sus, Peleş, Călan, Elbrus (munte în Rusia), Crestei, Zimnicea.

În ceea ce privește personalitățile istorice, am găsit în zonă nume de străzi ce evocă eroi din trecutul național: Gheorghe Doja - liderul secui al revoluției din 1514, Moș Ion Roată - cunoscut din povestea Unirii din timpul lui Cuza, Dimitrie Rallet - unionist și el, avocat, poet și publicist moldovean. Dar cele mai multe sunt nume de soldați români, probabil care și-au pierdut viața în al doilea război mondial: Constantin Drăgan, Marin Nicolae, Neagu Andrei, Ciubăru Ioan, Tina Radu, Gheorghe Pană, Pârjolescu Ion.

Există și nume de străzi cu nume pitorești, exotice, cum ar fi Barcarolei (barcarola este cântecul unui barcagiu, de regulă la Veneția), Prispei (o mică terasă de lemn în casele vechi de la țară) sau străzi cu nume pe care nu le-am putut introduce în nicio categorie: Oriav, Dadu, Cătănoaia, Pupitrului.

Închei prin a vorbi despre proveniența numelui Pantelimon, pe care-l poartă parcul și lacul din fața școlii noastre. Numele i se datorează Sfântului Pantelimon, sfântul vindecător care a patronat Mănăstirea construită de domnitorul Grigore Ghica al II-lea pe malul Colentinei, pentru a ajuta la stăvilirea epidemiei de ciumă din anul 1750.

Acestea sunt străzile pe care noi mergem în fiecare zi în drum spre școală, fără să ne dăm seama că fiecare are povestea ei.

ORA DE ISTORIE

Dicov Zara și Toderiță Alana, Clasa a VI-a A, Școala *Leonardo da Vinci*

Ioana era la ora de istorie, unde profesorul le povestea copiilor despre Piața Universității. Ioana începuse să se plictisească și nu mult a trecut că a și adormit.

Ea începuse să viseze ceva desprins de lumea reală. În vis era în Piața Universității cu Maria, prietena ei, în anul 1918. Ele explorau zona, când deodată l-au văzut pe Gheorghe Lazăr. Acesta a început să le povestească despre istoria aceluia loc.

Dintr-o dată, ele au început să alerge pe holurile Universității. Fetele s-au oprit în fața unui geam și au observat ceva ciudat. Deși era 18.00, încă se putea observa lumina Soarelui stălucind de după Lună. Atunci ele și-au dat seama că era Eclipsa Solară. Prin acel geam intra lumina ușor gălbuie, iar Gheorghe Lazăr a fost uimit de acest lucru, deoarece nu l-a mai văzut de mulți ani.

Deodată, profesorul de istorie a trezit-o pe Ioana, iar aceasta a sărit de spaimă. Profesorul a întrebat-o de ce a adormit, iar ea i-a povestit visul său fascinant. Acesta a fost impresionat de visul ei, spunându-i că are o imaginație bogată și că admiră faptul că a fost legat de lecție.

Cu toate acestea, profesorul i-a dat nota zece pentru puterea de a-și imagina ceva legat de o lecție de abia începută și a felicitat-o.

PALATUL CEC

Radu Boian, Clasa a VI-a A, Școala *Leonardo da Vinci*

În drumul meu spre școală, am găsit o clădire mare, un muzeu, scufundat în mulțimea de oameni din împrejurul ei. Ce-i drept, era fix pe Calea Victoriei...dar pe partea cealaltă era fix contrariul, nu era aproape nimeni. Oare ce era acolo? Trebuia să știu. Erau mulți copaci în zona aceea, astfel încât nu se vedea nimic, în afară de o bază de piatră, parcă a unei clădiri vechi. Cu cât mă apropiam mai mult, din ce în ce mai multe detalii apăreau: mai întâi un fel de turnulețe cu cupole, apoi mai multe ferestre cu detalii care parcă te făceau să te îndrepti în centrul a ceva... o CLĂDIRE... da, sigur era o clădire, dar nu arăta ca una obișnuită, trebuia să îmi dau seama ce era. Grăbit, cu ardoarea de a vedea ce se află acolo, am fugit spre locul acela, care era...CENTRUL. Pentru a analiza tot ce se afla în centru a trebuit să mă uit la el pentru un minut. Nu era tipul de clădire pe care o poți analiza dintr-o singură privire. Erau niște uși mari, din sticlă, înconjurată de câte două rânduri de stâlpi înalți și din stânga, și din dreapta. Dar „la pièce de résistance” se afla deasupra: era un ceas, înconjurat de o sculptură cu detalii atât de minuțioase, parcă făcute de Michelangelo. Atunci am realizat: clădirea la care mă uitam nu era o simplă clădire, era un PALAT. Palatul CEC. Construit în anul 1900, încă își păstrează stilul arhitectural, elementele fațadei fiind cele originale, păstrându-și aceeași destinație cu cea inițială, cea de acum 122 de ani.

STATUIA ALEXANDRU IOAN CUZA

Spătaru Ana Maria, clasa a VI-a A, Școala *Leonardo da Vinci*
profesor coordonator **Brezoianu Laura-Gabriela**

Statuia Alexandru Ioan Cuza, care strălucește în orice anotimp sau vreme, se află la intrarea în parcul cu același nume. În fiecare zi, în drum spre școală, trec pe lângă ea. Stă țănoșă, cu privirea împlănzită de ani, orbind fiecare om care se uită la ea.

Mi-au povestit niște păsărele istovite care se opriseră la geamul meu pentru un popas că povestea sa este alta decât cea cunoscută de toți. Că Alexandru Ioan Cuza n-ar fi fost român.

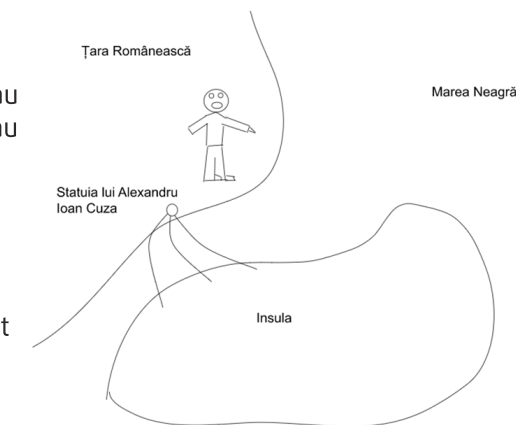
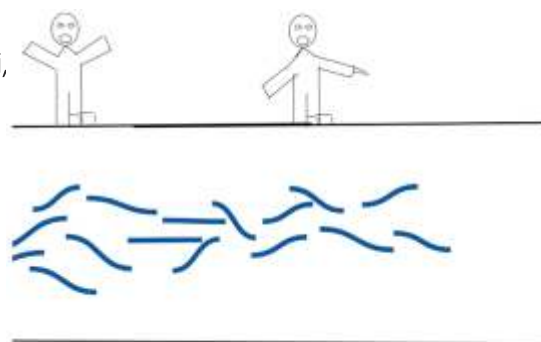
Mult timp înainte, acolo unde uda țărmul Marea Neagră, Dunărea curgea agale, puțin mai sus de țărm, când aproape că a secăt. Nimeni nu știa motivul. Dunărea, mare de fel, avea acum volumul unui pâraiaș.

Dar s-au deșteptat după, când Dunărea a invadat încă doi metri din țărm, răbufnind furioasă. Țăranii de pe lângă râu au vestit lumea că Dunărea aducea cu sine o insulă în toată regula! S-au pregătit cu lanțuri în calea sa, s-o prindă și s-o exploreze. După ce au reușit s-o lege de mal, cetățenii au invadat insula, dar o armată fioroasă i-a întâmpinat și i-a ucis pe majoritatea.

— Curiozitatea nemăsurată strică! a strigat domnitorul insulei.

Apoi domnitorul Țării Românești a făcut pact de pace cu domnul insulei, pe care îl chema Alexandru Ioan Cuza, care a preluat conducerea după moartea celui alt.

Insula s-a unit cu pământul românesc, iar fix unde au fost legate lanțurile de insulă se află acum statuia bravului domnitor.

HANUL LUI MANUC

Dorneanu Sofia, clasa a V-a, Școala *Leonardo da Vinci*

Hanul lui Manuc a fost construit în anul 1808 în stilul fortărețelor, pe o parte a zonei care aparținea Curții Domnești. Proprietarul, armeanul Manuc Bey Marzaian, a avut un rol deosebit în evenimentele vremii. Comerciant, mare proprietar, slujitor regal, politician, Manuc a fost implicat în special în evenimentele legate de războiul ruso-turc dintre 1806-1812, când a salvat Bucureștiul de două ori de la jaf și foc.

Hanul lui Manuc era cel mai reprezentativ monument din București. Negocierile dintre ruși și turci au avut loc în Hanul lui Manuc, iar pacea a fost semnată în anul 1812, iar în anul 1818 hanul a fost situat primul printre hanurile mari din oraș.

Hanul avea 15 pivnițe, 10 magazii și bucătării, 2 saloane mari, 107 camere de oaspeți, o cafenea și o grădină.

În anul 1836, hanul a fost scos la vânzare, iar în 1842 aici era sediul Consiliului municipal. Reconstruit în 1874, s-a deschis sub numele de Hotel Dacia.

Arhitectura sa te duce cu gândul la timpul în care capitala era cunoscută ca „Micul Paris”.

Restaurat, hanul este în prezent restaurant, unde poți savura din bunătățile bucătăriei tradiționale românești.

Sper ca veți face o oprire la restaurantul Hanul lui Manuc, un monument reprezentativ al Sectorului 3.

SPITALUL COLȚEA – UN REPER ISTORIC IMPORTANT AL SECTORULUI 3

Haiduc Livia Ioana, Adam Diana, clasa a VI-a D, Școala Leonardo da Vinci

Am ales să prezentăm un monument istoric inedit din sectorul nostru și anume Spitalul Colțea!

Puțină lume știe că această clădire este încadrată în categoria monumentelor istorice, însă istoria însăși a adus-o pe lista obiectivelor care duc mai departe amintirea unor evenimente sau a unor personalități remarcabile.

Clădirea este un reper al Bucureștiului și se află chiar în centrul Capitalei, în Piața Universității.

Conform site-ului Ministerului Culturii, Spitalul Colțea este încadrat în categoria „Monumente de arhitectură”, de Grupă A – „Monumente istorice de valoare națională sau universală”.

Spitalul Colțea, cel mai vechi spital din București, funcțional și astăzi, își leagă numele de cel al Spătarului Mihail Cantacuzino.

Mai întâi, acesta a ridicat o biserică-mănăstire, iar apoi a construit și spitalul, a cărui inaugurare a avut loc pe 14 decembrie 1704.

Fascinat de modelul italianesc al unui important spital venețian, care la vremea aceea era una dintre cele mai moderne instituții medicale din lume, Mihail Cantacuzino a cerut construirea unui așezământ de îngrijire a bolnavilor.

Clădirea poartă amprenta stilului de arhitectură brâncovenesc, iar în față sa se regăsesc două monumente: Biserica Sfinții Trei Ierarhi și Statuia spătarului Mihail Cantacuzino. Statuia este făcută din marmură de Carrara și este opera sculptorului Karl Storck.

Inițial, spitalul dispunea doar de 24 de paturi: 12 paturi pentru bărbați și 12 paturi pentru femei. Oamenii erau internați în clădiri separate. În clădirea bărbaților îngrijitorii trebuiau să fie neapărat bărbați, iar în clădirea femeilor îngrijitoarele trebuiau să fie neapărat femei.

Aici a fost inaugurată și prima farmacie în incinta unui spital, „Farmacia Colței”.

Nicolae Kretzulescu înființează în anul 1842 „Școala de mică chirurgie”, prima școală de învățământ medical din România.

În „Leagănul medicinei românești”, așa cum este considerat Spitalul Colțea, au profesat numeroși medici străini și au crescut generații întregi de doctori români.

Dintre aceștia, putem să-i menționăm pe: Carol Davila, Victor Babeș, Constantin Angelescu, Nicolae Manolescu, Dimitrie Gerota sau Ștefan Nicolau.

Clădirea spitalului Colțea a adăpostit și cea mai înaltă construcție din anul 1715 pe nume Turnul Colții. În acea perioadă exista și o zicală: „înalt cât Turnul Colții!”, pe care o foloseau oamenii ca să facă diverse comparații.

Acesta avea funcție de turn clopotniță, foisor de foc și punct de intrare în Mănăstirea Colțea. În anul 1888, acesta a fost demolat, însă părți din el mai sunt vizibile și astăzi.

Spitalul a suferit numeroase modificări de-a lungul timpului, fiind dărâmat și reconstruit de 3 ori.

Deși la început a avut doar 24 de paturi, astăzi are peste 400 și oferă servicii performante pentru toate specialitățile medicale.

Probabil că mai sunt o mulțime de lucruri de descoperit în legătură cu acest impresionant monument, așadar, cine dorește să viziteze Ansamblul Colțea, poate ajunge aici cu metroul, la Stația Universității, cu troleibuzul sau cu autobuzul!

STATUIA LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DIN PARCUL I.O.R.

Vlad Sterescu, clasa a V-a C, Școala Leonardo da Vinci

La intrarea principală în parcul IOR de pe Baba Novac se află statuia impunătoare a domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Tot în sectorul 3, în fața liceului Cuza, se află un bust al domnitorului.

Statuia din parc este din bronz și este în locul celei vechi care era din piatră. Este opera sculptorului Ioan Bolborea.

Alexandru Ioan Cuza s-a născut pe 20 martie 1820 și a murit pe 15 mai 1873.

Pe 5 ianuarie 1859, a fost ales domn al Moldovei, iar pe 24 ianuarie, domn al Țării Românești. După o îndelungată activitate diplomatică pentru recunoașterea ca domn al celor două Principate s-au pus bazele viitorului stat național român.

Întrucât s-a înfăptuit o singură Românie, Alexandru Ioan Cuza a încheiat convenții și tratate cu diferite state și a acționat în sprijinul tuturor românilor.

SPITALUL CLINIC COLȚEA

Cătăloiu Ariana Georgia, Clasa a V-a C
Școala Gimnazială Leonardo da Vinci

Spitalul Clinic Colțea este cel mai vechi spital din București. Este situat la „kilometrul 0” al Bucureștiului, lângă Piața Universității, Universitatea București, Teatrul Național și Palatul Suțu.

Spitalul a luat ființă în data de 14 decembrie 1704, când Spătarul Mihail Cantacuzino a comandat construirea unui loc de îngrijire a bolnavilor, după modelul unui spital din Italia. Statuia din marmură a acestuia se găsește și astăzi în curtea spitalului.

Emblema spitalului în anul 1715 era Turnul Colții, un turn de peste 50 de metri, dar care, în anul 1888 a fost demolat.

În 1739, Colțea a ars într-un incendiu, dar a fost reconstruit de către Constantin Mavrocordat, domnitorul Țării Românești din acea vreme.

Din anul 1833, în Spitalul Colțea au profesat mai mulți medici români: Nicolae Crețulescu, Carol Davila, Victor Babeș și Nicolae Manolescu.

Pe parcursul anilor, spitalul s-a extins foarte mult. Dacă la înființare a avut 24 de paturi, în prezent are 315 paturi, împărțite pe mai multe secții: Medicină Internă, Chirurgie generală, Oncologie medicală, Radioterapie, Hematologie, ORL, ATI, alături de diferite laboratoare și de ambulatoriul de specialitate. În secția de ORL, mama mea a profesat ca medic pe o perioadă de opt ani.

Astăzi, Spitalul Clinic Colțea este una dintre cele mai frumoase clădiri din București.

Spitalul Clinic Colțea în 1704

Spitalul Clinic Colțea în prezent

BISERICA SF. MINA – VERGU

Barbu Natalia, clasa a VIII-a D, Școala Leonardo da Vinci

Biserica Sf. Mina-Vergu se află pe strada C.F. Robescu. Prima biserică a fost zidită la 1724-1725 de către Prea Sfințitul Mitropolit Daniil, boierul Vergu și jupâneasa Ancuța.

Micuța biserică a suferit foarte multe avarii de-a lungul timpului, iar prima reparație majoră a fost făcută în 1874, întrucât arsesse la focul cel mare care a mistuit o parte a Bucureștiului.

Au urmat și alte reparații printre care și cea din 1900, cu cheltuiala fostului primar Constantin Robescu.

O restaurare radicală a fost înfăptuită între anii 1943-1946.

Această biserică adăpostește o parte din moaștele Sfântului Mare Mucenic Mina. De un veac și jumătate încoace, toți creștinii ce se roaga fierbinte în aceasta biserică au primit un răspuns bun!

MONUMENTUL EROILOR REVOLUȚIEI DE LA FAUR

Elev Nistor Alexandru, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78

Profesor Viorica Petrescu

Atunci când am vizitat fabrica Faur, am observat un monument destul de păcănit, dedicat eroilor căzuți în Revoluția din 1989, l-am fotografiat și m-am documentat despre el.

În ziua de 21 Decembrie 1989 în Piața Palatului din București a avut loc un miting la care au fost convocați „oamenii muncii” pentru susținerea „iubitului conducător”, la care au participat peste 100.000 de manifestați. Din uzina 23 August au participat peste 10.000 de muncitori, ingineri, proiectanți. O parte dintre aceștia au rămas pe loc atunci când mitingul de susținere s-a transformat în miting anticomunist și 5 dintre ei au căzut sub gloanțele armatei sau securității. Evenimentele din decembrie 1989 s-au încheiat cu 5205 victime, dintre care 1116 morți și 4089 răniți, cei mai mulți morți înregistrați au fost în București (503).

În lista martirilor decedați în București am găsit aceste nume de muncitori de la uzinele 23 August, regăsite și pe placa de marmură a monumentului:

BORDEIANU Constantin, născut pe 11.06.1966, originar din com. Drăgușeni-Suceava, muncitor la Uzina 23 August, a fost ucis la București.

IRIMIA Tele, născut în 2 februarie 1962, muncitor la întreprinderea 23 August, a fost împușcat la București, în decembrie 1989.

MINTARI Dumitru, muncitor la Uzina 23 August, a fost împușcat la București, în decembrie 1989.

NEDELEA Adrian, 22 ani, a fost împușcat la București și înmormântat în com. Lazu, jud. Vaslui.

TATARU Vasile, născut în 12.05.1966, șofer la 23 August, a fost ucis la București în decembrie 1989.

După anul 1990 în cadrul uzinei 23 August a fost ridicat un monument din marmură albă în cinstea eroilor căzuți în timpul revoluției din anul 1989. Monumentul se află la poarta 2 a întreprinderii FAUR.

Monumentul reprezintă o cruce inegală, completată în spate cu o bucată de marmură care merge spre cer.

Brațele crucii adăpostesc două bucăți de marmură cu înscrisuri. Pe cea din partea stângă se află numele martirilor, iar pe cea din dreapta un citat dintr-o poezie scrisă de poetul nostru național Mihai Eminescu. Poezia se numește „Mortua est”, iar fragmentul citat este următorul:

„O, Moartea e-un chaos, o mare de stele.

Când viața-i o baltă de vise rebele.

O, Moartea-i un secol cu sori înflorit

Când viața-i un basmu pustiu și urât...”

Mi-aș dori ca monumentul să fie reparat și îngrijit, să funcționeze fântâna arteziană, oamenii să afle despre existența lui, iar elevii să aducă flori la acest monument. Deocamdată, se află în curtea unei fabrici aproape abandonate și nici măcar oamenii mai în vârstă din cartier nu știu de existența lui.

PALATUL VOIEVODAL CURTEA VECHĂ

Iacob Briana-Elena, Mănăilă Maria Cosmina, Vișan Mara, clasa a VIII-a A,
Școala Leonardo da Vinci

Curtea Domnească, astăzi Muzeul „Palatul Voievodal-Curtea Veche” datează de trei secole și jumătate în București, palatul existând din 1458, pe când domnea Vlad Țepeș, fiind construit de domnitorul cu același nume.

Deși sursele spun că Vlad Țepeș a fost primul întemeietor al cetății, între anii 1386-1418. De fapt, Mircea cel Bătrân a început ridicarea acesteia.

În anul 1470, monumentul istoric a fost parțial distrus în urma unui asediu. Cu toate acestea, fundațiile principale și partea inferioară a subsolului au rezistat. La ordinul lui Laiotă Basarab, noua cetate a fost construită pe ruinele cetății lui Vlad Țepeș, între 1476-1480. Dincolo de extinderea din 1480, Palatului Voievodal i s-a adăugat o casă domnească.

În timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu a avut loc perioada de glorie a Curții Vechi, suprafața palatului și a grădinilor însumând 25.000 mp. Ulterior, în 1718 a avut loc un incendiu care a distrus întreg Bucureștiul, în urma căruia, și a cutremurului din 1738, a devenit nefuncțională. După anul 1798 acest perimetru a fost licitat, iar pe locul său au apărut străzi și cartiere moderne.

Între anii 1969-1974, muzeul a fost amenajat, păstrând, în mare parte, amprenta istorică a secolului al XVIII-lea, precum și fragmentele de ziduri din timpul domnitorului Vlad Țepeș, alături de fundațiile primei reședințe din secolul al XIV-lea.

Alături de acest monument regăsim Biserica „Buna Vestire” Curtea Veche, cea mai veche biserică din București, ctitorie a domnului Mircea Ciobanu. Aceasta a servit timp de două secole drept loc de încoronare a domnitorilor Țării Românești. Încadramentul intrării datează din 1715. De asemenea, la construcția bisericii a fost folosit contrafortul cu rol constructiv pentru prima dată în Țara Românească, de influență moldovenească. În cadrul ansamblului bisericii este inclusă și casa parohială.

De altfel, istoria ne arată că toți domnitorii Țării Românești și-au pus amprenta asupra Curții Vechi. Edificiul poartă pecetea domniilor lui Grigore Ghica, Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu. De asemenea, timpul, distrugerile naturale provocate de civilizație și atacurile turcilor au făcut din Palat, aflat în București, un loc în ruină, aflat în proces de restaurare.

Din punctul nostru de vedere, Muzeul Palatul Voievodal Curtea Veche este un monument cu un impact istoric foarte puternic ce te îndeamnă să îi descoperi secretele din spatele zidurilor încărcate de povara anilor.

HANUL ȘI BISERICA STAVROPOLEOS

Stan Patrick, clasa a VII-a A, Școala Leonardo da Vinci

Pe la sfârșitul anilor 1700 și începutul anilor 1800, înainte de apariția hotelurilor, vizitatorii străini se cazau la hanuri. Unul dintre cele mai cunoscute hanuri era Hanul Stavropoleos, care în prezent este o biserică, biserica Stavropoleos. Pe vremuri, Stavropoleos nu era doar un han, era o combinație între han și mănăstire.

Omul care a construit hanul, biserica și mănăstirea era numit Ioanichie Stratonikeas. Acesta era originar din Epir, o regiune împărțită între Grecia și Albania. El a ridicat prima oară hanul în anul 1704. În anul 1724, acesta construiește în curtea hanului o biserică și o mănăstire, întreținute economic cu câștigurile de la han.

După moartea lui Ioanichie, hanul și anexele mănăstirii sunt demolate. În timp, cade și biserica din cauza cutremurelor, incendiilor și a hoților. În timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, începe reconstrucția bisericii după planurile arhitectului Ion Mincu. După moartea acestuia, lucrările sunt preluate de Alexandru Zagoritz.

În ziua de azi, biserica poate fi găsită pe strada Stavropoleos, numărul 4.

ȘCOLILE CARTIERULUI

Profesor **Petrescu Viorica**

Desen, **Fuior Natalia**, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78

Cartierul 23 August are patru școli gimnaziale (47, 55, 67, 78) și un liceu (Liceul Tehnologic Dragomir Hurmuzescu, fost Republica).

Cea mai veche instituție, legată de numele lui Malaxa, este Școala 67, de pe strada Magnetului. Citim pe site-ul școlii 67 că în arhiva lor se păstrează documente atestând existența ei încă din 1938, strada pe care se află construcția având în acea epocă numele de Ghiocelul. Școala a fost construită de marele industriaș Malaxa, ca o continuare a grădiniței din incinta fabricii Republica, pentru a veni în ajutorul muncitorilor, care în acea epocă veneau în număr mare în zonă. Construcția a fost modestă la început - 2 birouri, o cancelarie și trei săli de clasă. În anul 1952 s-a adăugat o altă aripă, iar în 1959 s-a finalizat în forma actuală. Este o clădire care păstrează ceva din Bucureștiul de altădată, având un singur nivel, săli de clasă extrem de spațioase, precum casele boierești.

A urmat în 1958 construcția școlii 55, de pe strada Industriilor, sub denumirea Școala de 7 ani 55, pentru că reforma învățământului din perioada comunistă presupunea ciclul gimnazial de 7 ani. În 1962, se numește Școala de 8 ani 55, iar peste zece ani își capătă forma actuală prin construirea unui nou corp de clădire.

Datorită aflului mare de muncitori din zona rurală din perioada 1960-1965, cele două școli ale cartierului devin neîncăpătoare, astfel că în primăvara lui 1966 se ia hotărârea ridicării unei noi instituții de învățământ, viitoarea Școală 78, de pe Șoseaua Gării Cățelu. Terenul a fost donat de un ofițer în rezervă fără urmași, iar în livada lui s-a ridicat o clădire mică, cu un etaj și 8 săli de clasă. O parte a livezii a rămas în picioare și formează și azi grădina școlii, element distinctiv de care se bucură laolaltă elevi, profesori și părinți.

În 1969 apare Liceul Republica, cu scopul de a califica muncitori pentru marea platformă industrială a zonei. După 1989 liceul a căpătat numele unui inginer român, inventator, Dragomir Hurmuzescu.

Credem că ultima școală construită din cartier a fost Școala 47, aflată la capătul dinspre Gara Cățelu, dar nu avem mai multe date concrete.

DRUMUL MEU CĂTRE ȘCOALĂ

Petrescu Cezar Horia, clasa a VI-a, Școala *Leonardo da Vinci*

În fiecare zi, de luni până vineri pe perioada școlii, în drumul meu spre școală trec pe lângă următoarele obiective mai importante din cartierul meu:

Întreprinderea Optică Română. Este o companie producătoare de aparatură optică din România. A fost înființată în 1936 și este singura societate autohtonă cu tradiție în proiectarea și realizarea de aparatură opto-mecanică. În 1941 a fost militarizată și a lucrat cu precădere pentru armată. După 1949, aici s-au produs primele lentile de ochelari, în 1951 a fost realizat primul microscop didactic, iar în 1954 primul aparat foto care s-a numit „Optior”.

Trecând de I.O.R. și mergând în drumul meu, trec prin parcul GHEORGHE PETRAȘCU. Numele acestui parc vine de la un pictor și academician român, fondator al unui curent artistic caracterizat printr-un colorit grav, concentrat și prin forța de evocare a obiectelor și priveliștilor, prinse în mediul lor imediat. Este un parc curat și plin de verdeață, cu locuri de joacă pe categorii de vârstă, teren de fotbal și de baschet, cu toate aleile pavate. Este un parc de dimensiuni mici.

Leșind din acest parc, trec pe lângă BISERICA DE LEMN cu hramul Sfântul Ioan Hozevitul.

Este construită în totalitate din lemn și este un loc de liniște și rugăciune pentru oamenii din zonă. În zilele de sărbătoare, de aici se aud cântece bisericești, care te fac să te oprești pentru un moment și să te reculegi.

Trecând de această biserică, în drumul meu întâlnesc și ȘCOALA DE ARTE NR.5. Aici copiii au posibilitatea să studieze instrumente muzicale, cât și canto. În sala de sport, care are o capacitate destul de mare, se practică diferite sporturi. Trilurile melodioase, care se aud de la ferestrele acestei școli de muzică, încântă vizitatorii parcului din apropiere. Apoi, urmează destinația mea finală, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LEONARDO DA VINCI”.

PROIECT HARTA MEA

Voicu Alexia-Andreea & Maria Bitere, clasa a VIII-a A,
Școala *Leonardo da Vinci*

Am ales ca subiect al reportajului nostru Școala Gimnazială de Arte nr.5 deoarece este singura instituție din sectorul 3 în care elevii își pot dezvolta în mod gratuit abilitățile muzicale și cele artistice cu ajutorul unor profesori competenți și dedicați.

Școala Gimnazială de Arte nr. 5 are o lungă istorie, aceasta fiind înființată în anul 1957 datorită strădaniei unor oameni de cultură ai timpului, precum V. PETROVICI, L. DANDARA și C. MĂRCULESCU. Inițial, școala organiza cursuri de pian și vioară pentru elevii claselor primare. În prezent, există și secții de studiu pentru violă, violoncel, chitară, flaut și percuție, cât și cursuri de arte plastice. Elevii acestei școli participă la numeroase competiții de profil, naționale și internaționale, în cadrul cărora se disting prin rezultate deosebite. În cadrul sălii de festivități a școlii se desfășoară numeroase evenimente culturale susținute atât de profesori cât și de elevi, la care pot participa toți iubitorii de muzică. De asemenea, lucrările elevilor de la secțiunea de arte plastice sunt expuse în permanență spre încântarea tuturor celor care trec pragul acestei școli.

De la data înființării și până în momentul de față, clădirea școlii a suferit schimbări semnificative. Cursurile se desfășoară astăzi într-o clădire modernă, dotată, spațioasă și luminoasă. Pentru mine, Școala Gimnazială de Arte nr. 5 este instituția în care am avut prima întâlnire cu pianul, o experiență care mi-a îmbogățit viața și mi-a deschis o perspectivă nouă asupra muzicii. De opt ani de zile frecventez cursurile de pian ale acestei școli alături de sute de alți copii care studiază diverse instrumente muzicale sau urmează cursuri de pictură sau cor. Această clădire e mai mult decât o școală: este locul în care talentul și pasiunea dau naștere unor lucruri minunate care transformă și înfrumusețează viețile elevilor și ale profesorilor.

O PLIMBARE PRIN CENTRUL VECHI AL BUCUREȘTULUI

Mihăescu Andreea și Stanciu Daria, clasa a VI-a, Școala Leonardo da Vinci

Eu și prietena mea Daria ne plimbam prin oraș, când am trecut pe lângă o biserică foarte veche.

- Wow, biserica asta pare foarte veche, zise ea.

- Da, cu siguranță are cel puțin 200 de ani. Cred că este Biserica Stavropoleos, am auzit de câteva ori despre ea.

În acel moment, mi-am scos telefonul din buzunar și i-am zis Dăriei să ne așezăm pe o bancă ca să citim ceva despre biserică. Am pus numele bisericii în bara de căutare și imediat am găsit multe informații.

- A fost construită în 1724 de către arhimandritul Ioanichie Stratonikeas cu veniturile strânse de la hanul lui care funcționa din anul 1704. În aceeași curte, el a construit biserica și o mănăstire, am citit eu.

- În prezent, din vechea mănăstire nu a mai rămas decât biserica, alături de care există o construcție de la începutul secolului al XX-lea, care adăpostește o bibliotecă, o sală de conferințe, o colecție de icoane vechi și alte obiecte recuperate de la biserici demolate în timpul regimului comunist.

- Hanul și anexele mănăstirii au fost demolate la sfârșitul secolului al XIX-lea. De-a lungul timpului, biserica a fost afectată de cutremure, care au șubrezit turla până la cădere. Picturile turlei au fost restaurate însă la începutul secolului al XX-lea.

- Această biserică a trecut prin multe evenimente istorice și încă e aici, a zis Daria.

- Da, ei bine, am învățat ceva nou și azi, ceva ce o să ne amintim toată viața ca de un loc deosebit.

Dupa aceea, mi-am pus telefonul la locul lui și am plecat mai departe. Uneori e frumos sa te uiți în jurul tău și să înveți câte ceva despre clădirile sau locurile prin care treci în fiecare zi sau măcar din când în când, pentru că ele pot ascunde povești interesante și uimitoare.

LACUL ȘI PARCUL PANTELIMON

**Grigore Ioana, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78,
profesor coordonator Petrescu Viorica**

Este unul din cele mai mari lacuri ale Bucureștiului, penultimul în ordinea salbei de lacuri de pe Râul Colentina: Buftea, Mogoșoaia, Chitila, Străulești, Grivița, Băneasa, Herăstrău, Floreasca, Tei, Plumbuita, Colentina, Fundeni, Pantelimon, Cernica.

Parcul Pantelimon a fost realizat în 1970, cu ocazia etapei a doua a sistematizării râului Colentina.

Aici întâlnim zone de interes cultural și istoric (fosta mănăstire Pantelimon, stațiunea arheologică Cățelu), ruine fascinante pentru copii (un restaurant cu etaj și un bazin de înot abandonate ne vorbesc despre fostul ștrand din perioada comunistă), o zonă de interes public (aici se află un centru de pregătire sportivă a pompierilor bucureșteni), dar și o zonă în care se construiește un mare *acqua parc* realizat de Primăria Sector 3, ce se află în stadiul de finalizare.

Parcul se întinde până la calea ferată (linia Titan Sud-Oltenița), Șoseaua de Centură și Stăvilarul Pantelimon. Dincolo de Centură, salba Colentinei continuă cu Lacul Cernica, cu o suprafață aproximativ egală cu a Lacului Pantelimon. În cuprinsul acestuia, pe o insulă, se află Mănăstirea Cernica, la care avem acces numai de pe malul stâng.

CIUMAȚII DIN CARTIERUL NOSTRU

Suiugan Teodor, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78,
profesor coordonator **Petrescu Viorica**

Lângă insula Creta există o foarte mică insuliță, numită Spinalonga, care a devenit casă pentru leproșii din toată Grecia, vreme de 70 de ani. Aceștia și-au construit aici case, prăvălii, s-au căsătorit și au făcut copii, izolați de lumea sănătoasă. Boala și-a găsit remediu în anii '50 și insulița a fost părăsită, dar mii și mii de turiști vin anual să viziteze și să afle despre viața acestor nefericiți.

Lângă școala noastră există o mică insuliță pe care s-a ridicat o mănăstire-spital destinată ciumaților, despre care nici măcar locuitorii cartierului nu știu nimic. Mai mult decât atât, în perioada comunistă, cea mai mare parte a artefactelor ce aminteau de trecut au fost distruse și s-a construit aici un complex hotelier, Lebăda, administrat de Biserica Ortodoxă și folosit azi doar pentru nunți și botezuri.

Epidemiile au făcut parte sute de ani din viața cartierului, orașului, Europei în general. Holera, lepra, ciuma, tifosul au distrus comunități întregi, au produs traume peste generații, au dus la sărăcie, frică, situații extreme. Și dacă am învăța un pic de istorie, am vedea că noi, ca români, am gestionat, de regulă prost aceste calamități.

Cronicarii timpului ne povestesc grozăvii despre Ciuma lui Caragea, din 1813-1814, parcă cea mai gravă de până atunci. În afară de măsurile pe care le cunoaștem din timpul pandemiei recente – orașul închis, târgurile suspendate, blocarea oamenilor în case, apar și relatări despre jafuri, abandonarea copiilor, crime:

„Spaima intrase în toate inimile și făcuse să dispară orice simțământ de iubire și de devotament. Muma își părăsea copii își bărbatul soția pe mâinile ciocilor, niște oameni fără cuget și fără frică de Dumnezeu. Toți bețivii, toți destrămații își atârnav un șervet roșu în gât, se urcau într-un car cu boi și porneau pe hoție din casă în casă, din curte în curte. Ei se introduceau ziua și noaptea prin locuințele oamenilor și puneau mâna pe ce găseau, luau bani, argintării, ceasornice, scule, șaluri etc. fără ca nimeni să îndrăznească a li se împotrivi. Fugea lumea de dânsii ca de moarte, căci ei luau pe bolnavi sau pe morți în spinare, îi trânteau în car, claie peste grămadă, și porneau cu carul plin spre Dudești sau spre Cioplea, unde erau ordiile ciumaților (adică lagăr sau tabără). Se încrețea carnea pe trup auzindu-se grozăviile și cruzimile făcute de acești tâlhari bieților creștini căzuți în ghearele lor.

Rareori bolnavul ajungea cu viață la câmpul ciumaților. De multe ori o măciucă peste cap făcea într-o clipă ceea ce era să facă boala în două-trei zile! Și poate că acei uciși astfel erau mai puțin de plâns, căci mai mult erau de jale acei aruncați vii în câmp, fără așternut și fără acoperământ pe pământ ud și înghețat. Cale de jumătate de ceas se azeau țipetele și vaietele nenorociților din câmpul Dudeștilor! (...) Deasupra orașului se ridica un fum galben și acru, fumul băligarului care ardea în curțile boierești, și orașul răsuna de urletul jalnic al câinilor rămași fără stăpân...”

Bolnavii aflați în agonie erau abandonați pe malurile lacurilor Fundeni și Pantelimon, având alături pământul gol și un sac de grăunțe. Dacă aveau putere își săpau bordeie cu mâinile goale și așteptau moartea.

Zona cartierului nostru este împânzită de gropi comune, peste care se arunca var nestins. Memoria locurilor ne vorbește, de exemplu, despre Balta Albă, un cartier din vecinătate, acolo unde ploile făceau ca varul să fiarbă și să scoată la suprafață o baltă albicioasă.

CORA PANTELIMON, LOCUL NOSTRU DE SUFLET

Text și desen **Ștefănescu Andrei**, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78

Aproape că nu e zi să nu îmi intersectez pașii cu acest spațiu, fie la cumpărături cu părinții, fie, mai ales după școală, ca loc de întâlnire și recreere pentru mine și prietenii mei. De regulă, ne luăm fiecare mâncarea preferată, stăm împreună la o masă, facem glume și râdem mult. În drum spre ieșire, ne oprim câteodată la aparatele unde poți câștiga diferite surprize. Deseori, unul dintre noi câștigă o minge sau un ceas, iar atunci când primim o jucărie de pluș o dăruim câte unui copil din jur.

Consider că locul este special pentru mine și prietenii mei, pentru că grupul nostru s-a format în jurul acestui loc, avem multe amintiri și ne gândim cu drag la el atunci când suntem plecați în vacanță.

Drumul spre casă trece prin Parcul Pantelimon, unde o luăm „pe forestieră”, numită așa pentru că nu e asfaltată. Aici e un copac diferit de restul celorlalți, pentru că se despică în mai multe părți, care se încolăcesc formând o minge de noduri. Aici facem din nou o oprire, ne fotografiem, râdem și glumim, apoi fiecare o ia spre casa lui.

GRĂDINIȚA DE PE STRADA MAGNETULUI

Suiugan Teodor, clasa a VII-a B

Desene de **Suiugan Teodor** și **Toma Irina**, Școala Gimnazială 78

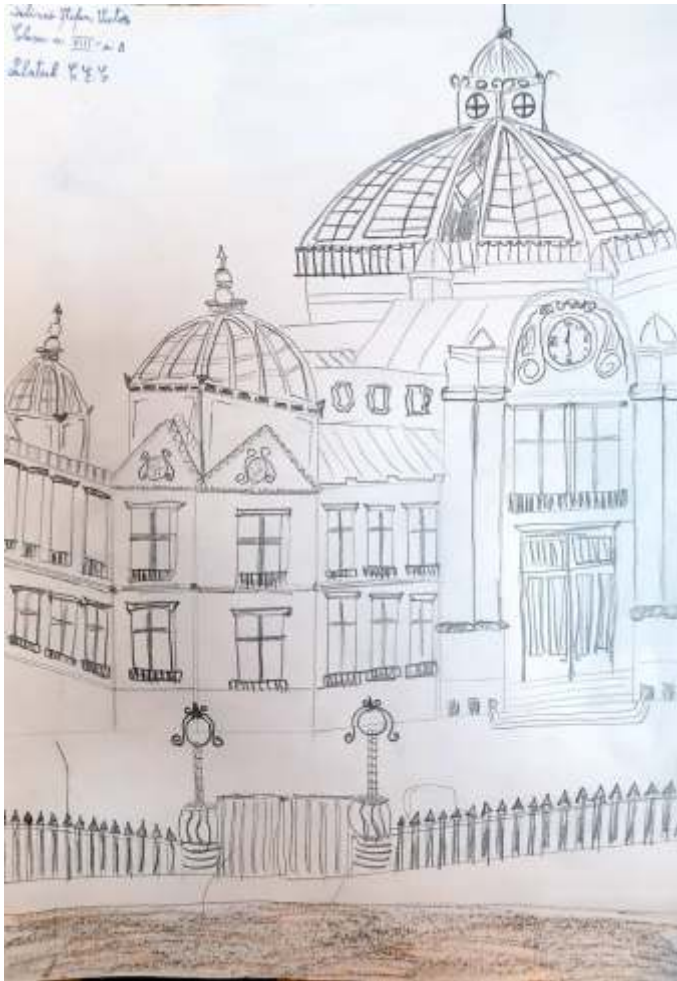
Grădinița cu numărul 187, casa amintirilor și a bucuriei. Ori de câte ori pășesc pe lângă ea. Am fost elevul ei din 2013 și pot spune că mi-am făcut amintiri frumoase aici încă din prima zi.

Ca orice părinți normali, și ai mei m-au pregătit din timp pentru marea zi de mers la grădiniță. După discursul de început și un balon primit în dar, am făcut cunoștință cu alți copii, unii parcă și mai timizi decât mine. Iar când a apărut primul conflict pe o jucărie, am sărit în ajutorul celor care mi s-a părut că sunt nedreptățiți. Și așa am rămas prieten cu Mario și Alin, până astăzi, când împărțim aceeași sală de clasă. Ne aducem cu drag aminte de bătaia pentru colțul de pâine, de pățaniile copilărești și parcă nostalgia ne face mai maturi, dar mai sensibili.

Lângă Grădiniță există Școala Gimnazială 67, unde învăța o parte a prietenilor mei, dar eu am preferat să merg în vecinătate, la Școala 78. Aș dori să colaborăm și cele două școli să fie implicate în proiecte comune.

Desen și fotografie, **Mănescu Ana Maria** și **Tănase Erika Maria**, Școala Gimnazială 78

Tilică Ștefan Victor, cls. a VIII-a B, Școala Cezar Bolliac, Palatul CEC, creion pe hârtie A3, 2022

Tavă Răzvan Doru, cls. a VIII-a B, Școala Cezar Bolliac, Biserica Sfânta Cruce, tempera pe hârtie A3, 2022

LOCUL MEU PREFERAT

Popa Matei Alexandru, clasa a V-a C, Școala Leonardo da Vinci

Compunerea mea este despre locul preferat, locul pe care îl frecventez încă de dinainte de a mă naște. Este vorba despre unul din cele mai cunoscute, frumoase și atractive parcuri din sectorul 3 al Bucureștiului - parcul Alexandru Ioan Cuza.

Am aflat de la părinții mei că motivul principal în alegerea locuinței a fost acest parc, iar părinții mei se plimbau des în el, inclusiv când eu eram în burtica mamei.

Prima plimbare după nașterea mea a fost în parcul Alexandru Ioan Cuza. Cu trecerea timpului, am aflat de la tatăl meu lucruri interesante precum: parcul este cunoscut și sub denumirea de I.O.R și a fost amenajat începând cu anul 1965. Chiar a existat un avion în dimensiuni reale unde era cofetăria parcului care, bineînțeles era un important punct de atracție. Tatăl meu a mâncat prajituri acolo.

De parcul Alexandru Ioan Cuza mă leagă foarte multe amintiri frumoase, precum și unele dureroase. În acest parc am învățat să merg pe bicicletă, să mă dau cu sania și cu skateboardul. Tot în acest parc am avut și mici incidente, accidente. M-am lovit de mai multe ori la picioare, la mâini, dar nimic grav. Mi-am făcut foarte mulți prieteni frecventând parcul, cu care mă întâlnesc în diferite locuri, cum ar fi statuia Alexandru Ioan Cuza, Globul Pământesc, terenurile de joacă de lângă Biserica de Lemn și Fântâna.

O amintire importantă pentru mine care mă leagă de parc este festivitatea de premiere după terminarea clasei a III-a. A fost o festivitate inedită pentru că s-a desfășurat în aer liber deoarece eram în pandemie. La festivitate au participat atât membrii familiei cât și alte persoane care se plimbau prin parc.

Primul revelion în aer liber l-am petrecut în acest parc, iar ceea ce mi s-a părut interesant a fost că oamenii pe care nu-i cunoșteam m-au felicitat la trecerea dintre ani. A fost o experiență foarte frumoasă, mai ales că ora de somn am depășit-o cu multe ore.

Recomand și invit pe toți cei care vor să se bucure de natură, de momente liniștite, de locuri de distracție și de momente vesele în parcul Alexandru Ioan Cuza!

A SOSIT TOAMNA ÎN PARCUL PANTELIMON

Text **Toma Irina și Dan Ana**

Desene **Cătescu Eduard, Petre Răzvan, Cristea Mario, Guță Emma**
Școala Gimnazială 78

Peste drum de școală, toamna devine totul mult mai frumos. Mii și mii de frunze, galbene, roșii, maro, cad, lăsând în urma lor copacii goi. Iarba abia se mai vede prin stratul gol de frunze.

Pământul este cutreierat de furnici, gândaci de toate speciile, mici sau mai mari, colorați sau nu, mai vioi sau foarte apatici.

Băncile sunt și ele pline de frunze și insecte, de parcă omul este invitat mai degrabă să se plimbe, decât să se așeze.

Lacul, ca de obicei strălucitor, indiferent de anotimp, este acum și el plin de crengi, frunze, tot felul de vegetație care plutește.

Copiii și părinții lor vin în parc pentru a admira aceste frumuseți ale toamnei. Uneori sunt însoțiți de căței, extrem de entuziaști pentru că se pot juca în mormanul de frunze căzute și pot găsi bețe pentru alergat.

Tuturor ne place toamna în parc, dacă ne lăsăm răgaz pentru a privi și a ne bucura sufletul și ochii.

Desen de Toma Irina și Dan Ana

VREMURILE BUNE PE STRADA INTRAREA PRISPEI

Text și desen **Caliu Darius**, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială Nr. 78

Aceasta este strada unde poți să vezi un peisaj relaxant de la geamul casei tale, în momentele libere. Copacii care au devenit galbeni fac peisajul să arate magnific.

Mereu când se termină școala, iau autobuzul 246 și, când oprește în stație, văd această stradă minunată, după o zi grea de școală. Mă simt mult mai bine când sunt aici, acasă.

Aici m-am jucat jocurile copilăriei mele, am petrecut toate clipele mele cu cei mai importanți oameni din viața mea, părinții și bunicii. Săriturile în băltoace au fost cele mai frumoase amintiri de aici.

Strada Intrarea Prispei mereu va fi un loc unic pentru sufletul meu, și niciun loc nu se compară cu această stradă unică, pentru mine fiind acasă.

PIAȚA ALBA IULIA

Plăeșu Maria Adela, clasa a VIII-a B, Școala Cezar Bolliac

Cu fața către soare, în mica mea cameră cu covor moale, violet, mă gândesc la locurile copilăriei mele. Firește, cu toții avem un loc care ne provoacă nostalgie ori de câte ori îl vedem sau trecem pe lângă el.

Ei bine, un astfel de loc este pentru mine piața Alba Iulia...

-Mamă, am plecat!

Cu micul meu rucsac mov în spate (cred că se poate observa iubirea mea pentru această culoare) mă îndrept către lift. Cobor până la parter, apoi deschid ușa blocului și iată-mă cufundată în razele călduroase ale soarelui de vară. Totul în jurul meu este cuprins de o strălucire aparte, de parcă ar fi fost atinse de însuși regele Midas cel cu atingerea de aur. Cu cât mă îndepărtez de bloc, cu atât natura îmi pare din ce în ce mai frumoasă - copacii își flutură mândri coroanele de smarald, păsările alcătuiesc o orchestră de triluri angelice, iar vântul, pe post de dirijor, șfichiuite din bagheta sa subtilă. Dalele de piatră par a fi clapele unui pian, iar pașii mei, degetele ce se mișcă, cântând melodia indicată la portativ. Cu cât mă apropiu de destinație, norii de vată încep a dansa pe cerul senin, și eu dansez odată cu ei, călcând pe trotuarul alb cu negru. Și uite așa se desfășoară dansul meu cu norii - stâng - drept - stâng, stâng - drept - stâng, până ce...

Deodată mă opresc. În fața mea, niște pietoni traversează o trecere. Îi privesc în timp ce se îndepărtează de mine. În dreapta mea, se află niște uși negre, lângă care așteaptă răbdătoare niște biciclete într-un suport special. Deasupra mea, nu se mai vede cerul, în schimb îi ia locul un acoperiș negru din bare de fier, prin care pătrund razele soarelui. Un semn mare de culoare verde-lime tronează deasupra ușilor rotative, pe care stă scris CEC BANK. Și atunci știu că am ajuns unde trebuie.

Pentru un străin, Piața Alba Iulia nu reprezintă cine știe ce minunăție—un rond mare, în jurul unei parcuri circulare împânzite de iarbă. Ce mare lucru? Niște treceri de pietoni nesemaforizate, un lanț de restaurante peste drum, Mega Image-ul structurat pe două etaje și chioșcul verde de lângă terasa Spring Time. Ca să nu mai amintesc de multitudinea de mașini care trec prin această zonă. Și totuși, pentru mine Piața Alba Iulia reprezintă mai mult decât un rond, decât o parcare, decât un chioșc, și chiar decât toate magazinele găsite aici la un loc. Nu, Piața Alba Iulia reprezintă o parte din mine, un fragment din identitatea mea pe care nu-l voi uita niciodată. Poate că fără a fi cunoscut acest loc nu aș fi ajuns cine sunt acum (apropro de universurile paralele în care ai fi putut fi altcineva).

Îmi amintesc cum tata ne ducea la peticul de iarbă ce înconjură parcare și ne lăsa pe mine și pe fratele meu să alergăm până oboseam. Îmi amintesc de prima mea minge de baschet, luată de la Sport Guru, tot din Piața Alba Iulia. Îmi amintesc de plimbarile lungi cu bicicleta alături de familia mea pe străzile acestei piețe. Îmi amintesc de traseul autobuzului cu care mergeam la Aikido, de-a lungul pieței Alba Iulia. Îmi amintesc de toate cărțile pe care le-am citit stând pe banca din fața chioșcului. Îmi amintesc de alergările mele prin dreptul rondului de la Alba Iulia, când găfâiam pe drumul de întoarcere știind că mai am puțin până acasă. Ba chiar îmi amintesc și de scările de piatră cu diferite steme ale țărilor (cea a Moldovei era preferata mea), la care poposeam eu și fratele meu alături de bona noastră, pe vremea când încă aveam răgazul să dorm la prânz. Fiecare din aceste amintiri trăite au făcut ca Piața Alba Iulia să nu mi se mai pară un simplu loc pe hartă.

Așadar, atunci când ajung în fața CEC BANK-ului nu trec în viteză, cu gândul la o altă destinație, ci mă opresc, căci aici am copilărit și aici îmi simt sufletul împăcat. Parcare a rămas aceeași în ochii mei, la fel de plină, copacii nu mai sunt, în schimb peticul de iarbă este încă acolo, înghețat în timp. Un centru de testare albastru, recent apărut se odihnește în spatele mașinilor parcate. Zumzetul străzii a rămas același, aceeași a rămas și trecerea nesemaforizată, și lanțul de magazine, până și stațiile de autobuz au rămas la fel. Doar eu m-am schimbat.

Nu mai sunt copil, e adevărat, dar Piața Alba Iulia reprezintă pentru mine simbolul purității, al copilăriei eterne, neschimbate, ce nu moare niciodată.

EMINESCU ÎN CARTIERUL MEU

PROIECT DE INVESTIGAȚIE

Profesor **Petrescu Viorica**, Școala Gimnazială 78

Cursul opțional Educație pentru patrimoniu, pe care îl susțin la Școala nr. 78 din București începând cu anul școlar 2018-2019, a fost prilej de satisfacții, atât pentru mine, cât și pentru elevi. Pe lângă temele principale discutate de-a lungul anului (Patrimoniul UNESCO din România, Protejarea patrimoniului), am stabilit cu elevii o parte aplicativă, pe care am botezat-o Patrimoniul de lângă casă. Ne-am propus ca o dată pe lună, prin intermediul unor mici excursii de studiu, elevii să descopere cele mai valoroase relicve istorice, arhitecturale, religioase, culturale din imediata apropiere a casei și școlii.

Valori culturale într-un cartier de case dintr-o zonă mărginașă a orașului, fostă zonă industrială, s-au mirat copiii? Da, a fost o provocare, pentru că zona școlii, amplasată la capătul orașului București, pe malurile lacului Pantelimon nu părea la prima vedere să fie ofertantă din această perspectivă. Și totuși, cu migală și interes, rezultatele s-au dovedit spectaculoase pentru copii.

Primul demers a vizat insula de pe lac, acolo unde, din curtea școlii se văd turnuri și ziduri. Incinta nu se poate vizita de regulă, accesul publicului fiind restricționat, dar am reușit să obținem aprobare de la Patriarhia română, cea care gestionează locul. Am aflat că este zona cea mai veche locuită din tot cartierul, adică ansamblul Mănăstirii Sfântul Pantelimon ridicat între anii 1733-1735 și 1748-1753, de către domnitorul Grigore Ghica al II-lea. Hramul ei, sărbătorit la 27 iulie, la sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon, a influențat toponimia întregii zone, astfel încât astăzi avem lacul Pantelimon, insula Pantelimon, parcul, cartierul din București, dar și orașul Pantelimon din județul Ilfov. În secolul al XVIII-lea Sfântul Pantelimon a devenit patronul spiritual al orașului București până a fost înlocuit cu Sfântul Dumitru, după aducerea din Bulgaria a moaștelor acestuia. Vizita noastră acolo s-a finalizat prin realizarea unui film documentar, care a fost trimis apoi la un concurs de profil.

A urmat apoi vizita la Biserica Malaxa și vizitarea complexului industrial care a fost la un moment dat cea mai importantă fabrică de material rulant din România. Elevii au aflat cu surprindere că fosta fabrică Malaxa este trecută pe lista monumentelor istorice și este protejată de lege, deci face parte din patrimoniul local.

În octombrie 2022, în cadrul Patrimoniului de lângă casă elevii implicați în proiectul Harta mea. Istoria ascunsă în drumul către casă au avut de răspuns la întrebarea Credeți că marele nostru Eminescu are vreo legătură cu cartierul vostru? Într-o primă fază răspunsul a fost nu, apoi, după documentare, lucrurile au devenit mai nuanțate. Copiii au găsit o multitudine de informații despre subiect, pentru că interesul urmașilor referitor la sfârșitul poetului a fost mare. O elevă a redactat o mică fișă pentru locul viitoareii deplasări, pe care o voi trimite într-un document separat.

Am plecat deci spre Mănăstirea Mărcuța, cea mai veche a doua biserică din București, ridicată la 1588 de un logofăt din divanul domnesc, pe nume Dan, locul unde copiii aflaseră, după documentarea pe internet, că a fost internat Eminescu exact în urmă cu 130 de ani.

În întreaga Europă, timp de secole, bisericile și mănăstirile erau principalele instituții care se ocupau atât de educația, cât și de îngrijirea cetățenilor. Mănăstirea Mărcuța nu a făcut nici ea excepție de la regulă, iar în secolul al XVIII-lea, sub efectele catastrofale ale epidemiei de ciumă care pătrunsese și în spațiul românesc, camerele domnitorului Ipsilanti au fost transformate în spital pentru îngrijirea bolnavilor și a săracilor.

Mihai Eminescu și-a trăit ultimele luni din viață la spitalul Mărcuța, unde a fost internat pe 3 februarie 1889. La momentul luării acestei decizii de către doctorii care-l examinaseră, poetul se afla la finalul unui drum dureros, de șase ani, început „într-o zi toridă” de vară, a anului 1883, când boala a izbucnit brusc, în timp ce Eminescu mergea pe stradă. A urmat un diagnostic de „psihoză maniaco-depresivă” și multe încercări eșuate de tratament.

În acea perioadă, sanatoriul Mărcuța devenise un centru medical extrem de respectat în țară, ba chiar reușise să ajungă, ce-i drept rar și prezentat, mai degrabă, ca o curiozitate medicală, și prin revistele de specialitate străine. Copiii au găsit două fotografii de epocă reprezentând fostul spital.

Pe 8 aprilie 1889, conducerea sanatoriului Mărcuța anunța că nu-l mai putea ține internat pe Eminescu. Nimeni nu-i plătitese întreținerea. Poetul este plasat în grija doctorului Șuțu, cel care și condusese comisia ce-l examinase pe pacient, cu o lună în urmă. Raportul medical redactat la acea vreme demonstra starea extrem de gravă în care se afla cel internat. „Plimbându-se prin grădină culege fel de fel de obiecte de pe jos, pietricele, bucăți de lemn, de hârtie, ce le pune în buzunar, crezând că aceste obiecte sunt o valoare, dar și strică cu mâinile sau rupe tot ce găsește, așternutul său, într-un mod neconștient, ca o trebuință de a-și exersa activitatea. Răspunsurile sale sunt automate și mașinale.”

Știrea externării lui Eminescu, din lipsa banilor, este preluată imediat de „Curierul român” din Botoșani. „Nu se poate ține-n căutare pe nenorocitul nostru de poet Eminescu, pe motivul că ospiciul nu poate hrăni decât bolnavii a căror întreținere e plătită de primăria capitalei.” Eminescu este preluat de doctorul Șuțu și dus la casa sa de sănătate, situată pe Strada Plantelor, din București. Pe 15 iunie 1889, în jurul orei 4 dimineața, după o perioadă în care boala sa devenise tot mai violentă, Eminescu moare, singur în camera sa. A doua zi, ziarul „Românul” anunța scurt: „Eminescu nu mai este”.

Am încercat să identificăm pe teren locul unde marele Eminescu și-a petrecut o parte din viață, dar nimic din marcajele zonei nu ne-a fost de ajutor. Pentru actualii administrator ai spațiului Eminescu nu există. Biserica era închisă, deci nu am putut apela la sprijinul preotului pentru mai multe informații.

Conform unor surse din epocă Eminescu a fost internat internat în penultima cameră din casa domnească a lui Ipsilanti, scriind cu cărbune pe pereții acesteia ultimele sale versuri. Citisem că fostele chili sunt încă în picioare, dar au fost transformate în perioada comunistă în ateliere pentru o Școală profesională din apropiere. Conform descrierii, credem că ar putea fi în zona fotografiei de mai jos.

Alte surse spun că totuși clădirea fostului spital a fost dărâmată, iar pe locul său se află astăzi un Centru de Recreere, dar părerea bisericii, preluată dintr-un documentar numit România creștină – Pe urmele lui Eminescu la Mărcuța este că spitalul încă există, fiind lipit de zidul bisericii.

Cred că asemenea activități pe teren, sub forma unui proiect de investigație sunt foarte apreciate de elevi, implicarea lor fiind activă, de la documentare, la critica documentelor, observație pe teren, dezbateri, fotografiere etc. Acest tip de proiecte îi apropie pe elevi de spațiul comun din vecinătate, le sporește sentimentul de apartenență la comunitate, le crește stima de sine, îi învață să lucreze în echipă, oferă un aer de aventură și mister istoriei.

CORNELIU COPOSU

Daria Maria Nistor, Clasa a VIII-a B, Școala Cezar Bolliac

Se aude un murmur stins de rugăciune din celula uneia dintre cele douăzeci și una de închisori în care Corneliu Coposu a locuit timp de optsprezece ani.

Dar el zâmbește...ochii-i sunt umezi, mâinile frânte, spatele amorțit, picioarele vinete. Dar el zâmbește.

Zi de zi muncește în dura închisoare, zi de zi luptă pentru acel moment în care va primi un răspuns la rugăciune, acel moment inevitabil al căderii comunismului.

Se aude un oftat, parcă. Mai fusese închis o dată, acum mai mult timp... pe vremea lui Carol al II-lea. Criticase în presa național-țărănistă derapajele autoritare ale regimului penultimului nostru rege. A fost acuzat de corupție, de posesia unor documente la care nu ar fi trebuit să aibă acces... a fost condamnat la trei luni și o zi de închisoare.

La ieșirea sa din închisoare, Corneliu este reformat medical, pentru obezitate cu tulburări funcționale. „La o înălțime de 1,87, avea 130 kg.”

Dar aceasta pedeapsă nu se putea compara cu cele două decenii de suferința pe care urma să le întâmpine.

O lacrimă cristalină licărește parcă în lumina slabă, tremurândă. *Oare ce mai face Arlette? Oare îl mai știe? Oare l-ar mai recunoaște după durerile și chinurile la care a fost supus?*

O cunoscuse pe Arlette, fiica unui general în armata română și a unei aristocrate de origine franco-elvețiană, la un hotel din Constanța pe care mama acesteia îl primise ca moștenire de familie. El s-a aflat în acel hotel, alături de Iuliu Maniu, la Paștele din 1941, iar la 24 octombrie 1942, Arlette și Corneliu erau deja căsătoriți.

Se poate să nu fi fost o lacrimă aceea ce licărea... este prea întuneric și frig pentru a putea ști cu siguranță. Se poate să fi fost scânteia speranței.

În zilele noastre, Corneliu Coposu este doar o amintire vagă a unui coșmar la care nu mai vrem să ne gândim... Mai bine ne lăsăm cuprinși de liniștea uitării? Oricât de negre au fost vremurile comunismului, merită să comemorăm o amintire a suferinței, sacrificiului, curajului, patriotizmului, demnității, seninătății și modestiei.

Suferința...un cuvânt ce i-a fost cunoscut de mic, de când tatăl său a fost închis și acuzat de înaltă trădare de către autoritățile austro-ungare, fiind eliberat abia în anul 1919, la intrarea trupelor române în Ungaria.

Politician, avocat, jurnalist, poet...Un om împlinit, îndrăgostit, inteligent, dar încercat atât de mult pe parcursul vieții. Și totuși, iată că și-a păstrat credința până la sfârșit.

În această celulă, îi este dor, îi este foame, este obosit, rănit și-ndurerat. Și cu toate acestea nu speră, ci crede că vor veni zile mai bune. O credință ca o sabie, dându-i putere să se ridice zi de zi și să sufere din nou și din nou, puterea de a munci, de a ierta, și de a se ridica din nou și din nou și din nou... Până când, într-o zi, pacea și dreptatea se vor strecura în odaia sa tiptil, ca niște copii, și-i vor cânta un cântec de leagăn pentru odihnă, pentru mult așteptata odihnă de după ani și ani de frig și foame.

A intrat în închisoare pentru a doua oară având 130 de kg... acum are 45.

Astăzi dar, se-aude un murmur...„Cerne, Doamne, liniștea uitării peste nesfârșita suferință, seamănă întinderi de credință și sporește roua îndurării. Răsădește, Doamne, dragostea și crinul în ogonul năpădit de ură și așterne peste munți de zgură liniștea, iertarea și seninul...”

Încă puțin...Va fi eliberat, își va continua misiunea politică, va fi numit Ofițer al Legiunii de Onoare și va avea parte de iubirea unei întregi națiuni. Încă puțină răbdare, încă puțină speranță, încă puțină credință... va fi bine.

CINE A FOST DRAGOMIR HURMUZESCU?

Text și desen **Sasu Yasmin**,
clasa a VII-a B, Școala Gimnazială 78

Singurul liceu de la noi din cartier este un liceu tehnologic, nu foarte râvnit de noi, e adevărat, dar care are un nume destul de exotic. Am fost curioasă să știu cine a fost personalitatea care a dat numele său acestui lăcaș și am aflat lucruri interesante.

Deși a provenit dintr-o familie modestă și a rămas în liceu orfan de tată, acestea nu l-au împiedicat să-și facă studii strălucite în inginerie și fizică, la București și Sorbona, unde a lucrat în laboratorul soților Marie și Pierre Curie. Întors în țară, a fost profesor, de liceu și universitar, apoi ales membru al Academiei Române, inventator (există un electroscoap care îi poartă numele), dar și creator al Școlii de Electricitate (un domeniu foarte nou la acea vreme – început de secol XX).

Puțină lume mai știe azi că radioul din România îi datorează începuturile, la 1 noiembrie 1928 difuzându-se prima emisiune cu anunțul *Alo, alo, aici Radio București*, urmat de discursul președintelui Societății de Difuziune Radiotelefonice din România, Dragomir Hurmuzescu.

BISERICA RUSĂ

Ilinca Dăciulescu, Școala Gimnazială *Leonardo da Vinci*

Biserica „Sf. Nicolae” (cunoscută ca Biserica Rusă) este o biserică în zona Pieței Universității din București. Pentru această biserică cu turlle specifice arhitecturii rusești și hramul „Sf. Nicolae” au fost puse la dispoziție 600.000 de ruble.

„În 1916, în timpul Primului Război Mondial, biserica a fost închisă, obiectele de cult și arhiva fiind evacuate la Iași, iar de aici la Sankt Petersburg, unde s-au pierdut în timpul Revoluției Ruse. După război, slujbele au fost reluate și oficiate în limba slavă veche, atrăgând nu doar ruși, ci și sârbi și bulgari din Capitală.

Intrarea este marcată printr-un corp, puternic scos în afară, încoronat de un turn terminat sub formă de bulb, ridicându-se peste altar. Turllele, aurite inițial, sunt acum acoperite cu tablă vopsită. Fațadele, inspirate din modele rusești și georgiene, sunt realizate din cărămidă aparentă de culoare roz-gălbui și ornamentate bogat. Este construită cu ziduri masive (19 x 18 m), intrarea făcându-se pe colțul nord-vest, spre stradă, astfel încât altarul, semicircular, să fie orientat spre răsărit. A fost consolidată după cutremurul din 1977, iar restaurarea picturii, începută în 2000, nu s-a terminat încă.

Naosul se înscrie într-o cruce cu brațe egale, completat cu compartimente destinate măririi spațiului sau amenajărilor necesare cultului, totul fiind exprimat în volumele fațadei. Este acoperit de o boltă centrală înălțată, peste care se ridică turla, ce susține o cupolă bulbiformă, înconjurată de 4 turnuri mai mici situate pe colțurile naosului.

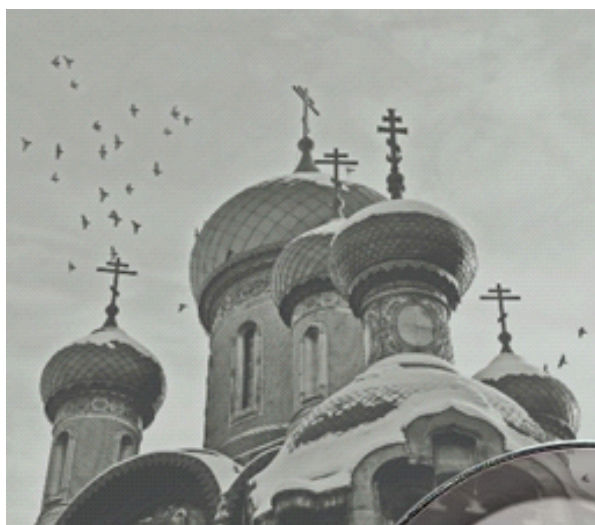
În 1935 Biserica Rusă a fost trecută sub autoritatea statului român și pusă la dispoziția profesorilor și studenților Universității din București. În 1947 este trecută de autoritățile sovietice din nou sub jurisdicția patriarhului Moscovei, este reparată și i se restaurează pictura. Intra din nou sub jurisdicția Bisericii Ortodoxe Române în 1957.”

Construcția acestei biserici impunătoare a început în anul 1905 și s-a sfârșit în 1909. Deși a durat destul de mult să fie construită și a fost depus foarte mult efort pentru ca lumea să poată intra doar să admire biserica, eu sincer cred că a meritat.

Cu toate schimbările și renovările, Biserica Rusă din București a rezistat aproape 113 ani. Chiar dacă nu mai seamănă decât puțin cu ce era la început, biserica arată foarte bine, este chiar printre bisericile mele preferate din București, dacă nu chiar din toată România.

Cei care caută monumente în București sau sunt doar curioși să o vadă și să facă câteva poze cu care să se laude o pot vedea pe Strada Ghica Ion 9 din sectorul 3 din municipiul București.

Cam așa aș descrie eu pe scurt Biserica Rusă din București, o biserică ce nu poate fi descrisă destul în cuvinte, și nu poate fi încadrată în doar câteva forme și culori, o biserică complexă, dar în același timp foarte simplă.

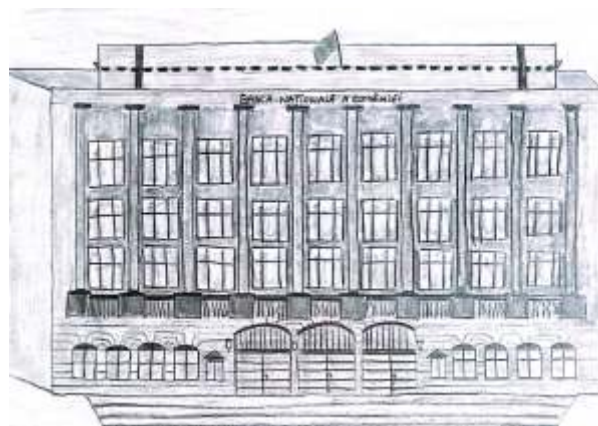

Autorii lucrărilor aparțin Școlii Gimnaziale Cezar Bolliac

Dragomir Ana, cls. a VIII-a, Palatul CEC,
tempera pe hârtie A3, 2022

Tomescu Gabriela Diana,
cls.a VII-a, Banca Națională
a României, creion pe hârtie,
2022

Nedelciu Maria Bianca, cls. a VII-a creion pe hârtie A3, 2022

Ghidiceanu Sara Elena,
cls. a VII-a, Palatul CEC, creioane colorate, A3,2022

Șerban Eva,
clasa a VIII-a B,
acuarelă pe hârtie A3,
2022

Tache Dima

Casa îndrăgostitilor

Mergam prin București, când vad o clădire albă, tare frumoasă. O recunosc! Am fost aici de altele ori. Casa ei este unde doi îndrăgostiți se căsătorește.

Cum te uita la ea, casa strălucea în lumina soarelui, iar culoarea de alb mai a perților casei se vedea așa frumoasă! Granitul, o auzire foarte bună, pentru construcția casei. Ei bine, când să arate ca un castel, și încă din perioada construcției, când ferestrele maronii, din lemn, au aspect din trecut, chiar dacă clădirea a fost restaurată în 2011.

Într-o zi este păstrată în mare parte, fiind aproape la fel ca cea din anii pe.

Curtea spațioasă unde doi îndrăgostiți se căsătorește și familia lor așteaptă să se căsătorească este plină de copaci.

Cei doi îndrăgostiți urea scânteie, trei prieteni, hai, iar apoi prieteni o cameră cu o masă lungă și o sală de sport.

Și simțeam acei și sunt gol și sărăcit.

La final se iese printr-o ușă laterală.

La balcon. După urcarea clădirii.

Am înimi amintiri de când am fost aici.

Mătușii mele este exact așa cum mi-

Canastul și viața la Liceul Ștefan cel Mare

Dana! Eu sunt un simplu canastel vorbitor muzicant. Sun printr-o muzică.

Așteptând să se mănânce, măd o mâină cum se întinde spre mine pentru a mă ține. Este detinutarea mea mult iubită.

Eu în fața săptămânii mă duc într-un loc frumoasă de exemplu zilele trecute am fost în parcul S.O.R. (2011).

Cum altăzi unde mergem?

Unde pe detinutarea mea paralizându-se de plămâni împreună cu căruia momentele mă văd într-un loc intracunos și puțin cam înșurător. Când că sunt într-un ghior-dan, hai pură pălăie.

Am și un mic moment de stat în ghior-dan. Am permis la două săptămâni este din Cipru. Ștefan cel Mare văd cum se deschide.

Și căldura primită mi-a părut unice are. Când am intrat în viața alături mi-a părut înșurător. Nu uit în primul rând să ridică mișcă pictură din această atât de unice înțeles.

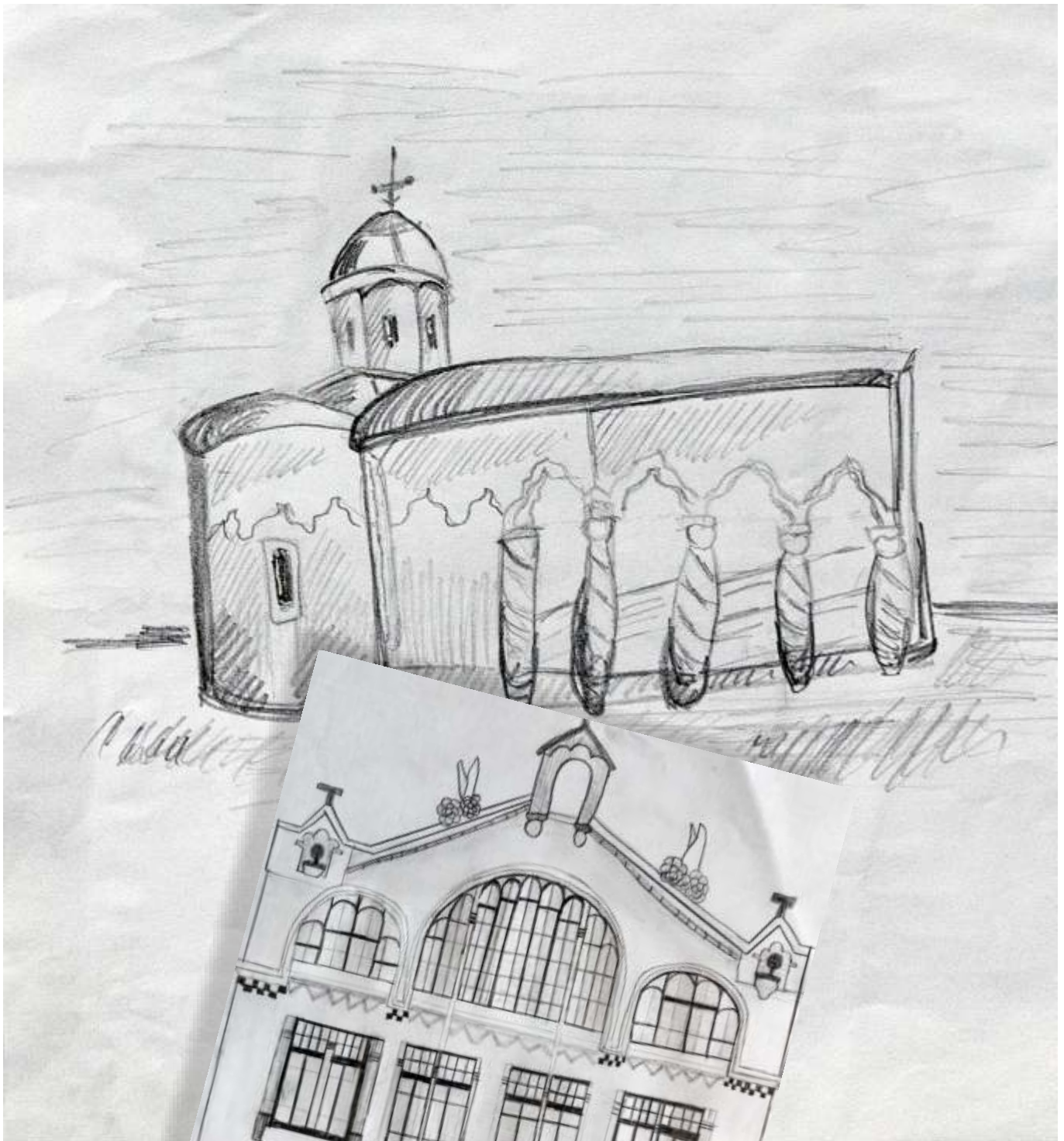
Muzical de min, pictural, totul mă face să plutesc. Am stat cât am stat din prepartarea mea a două săptămâni. Aceasta mi-a părut în ghior-dan și am plecat la drum.

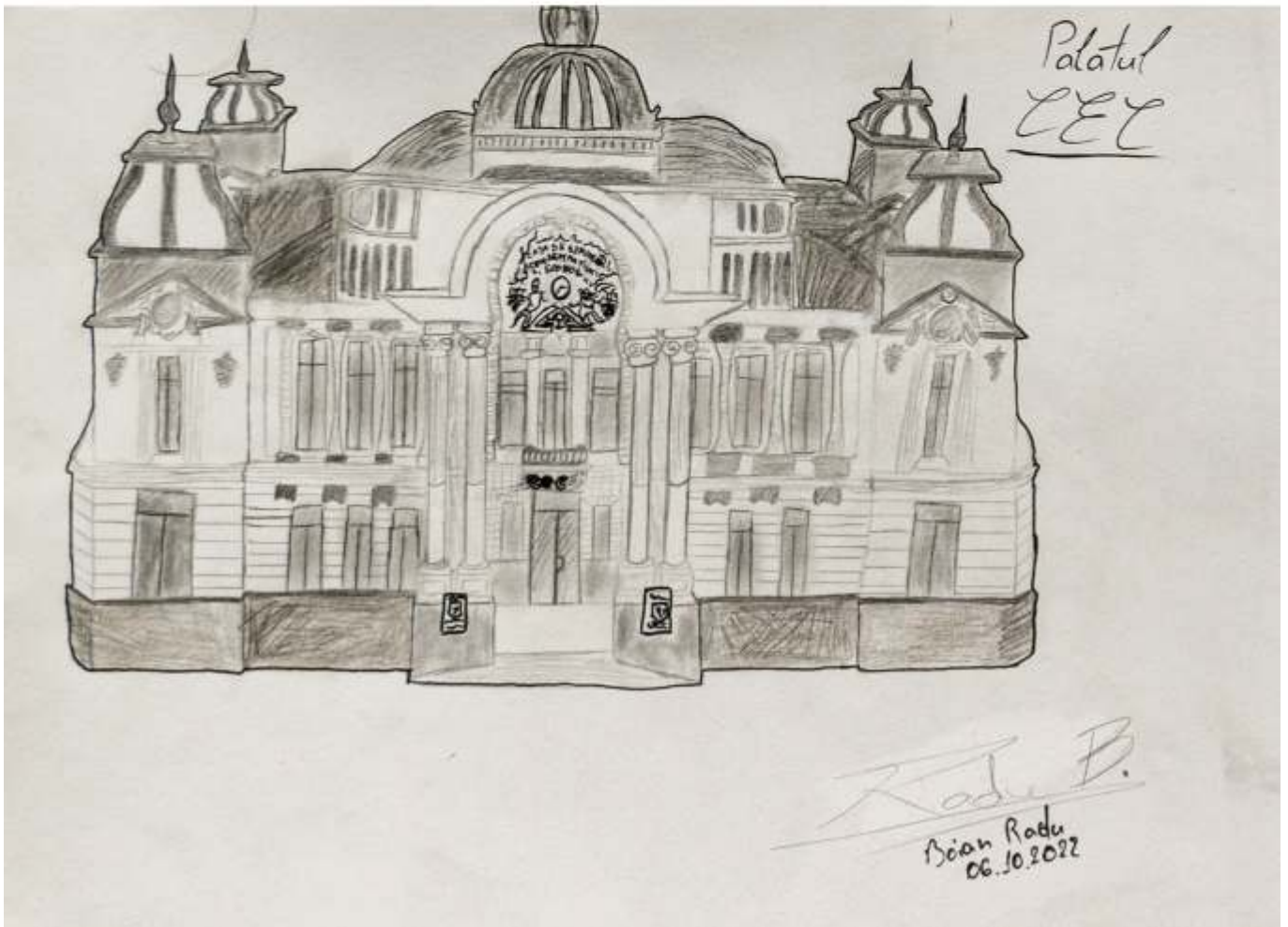
Fieți încă să-mi văd am ajuns acasă.

Nu bucur pentru ziua de azi. A fost amuzant!

Vincularea Anteria

Școala Gimnazială Leonardo da Vinci

Director: Prof. Stan Virginia Marilena

Director adj.: Prof. Petrișor Adelina

Director adj.: Prof. Macovei Ștefania Alina

Coordonatori proiect școală: Prof. Voitan Daniel și Prof. Sandu Nicoleta

Prof. Cosmin Marin,

Prof. Brezoianu Laura, Prof. Chițu Mădălina

Școala Gimnazială Cezar Bolliac

Director: Prof. Damian Claudia

Director adj.: Prof. Peia Doris

Coordonator proiect școală: Prof. Rodideal Andreea

Prof. Limba și literatura română, cls. a VII-a D: Boată Mihaela,

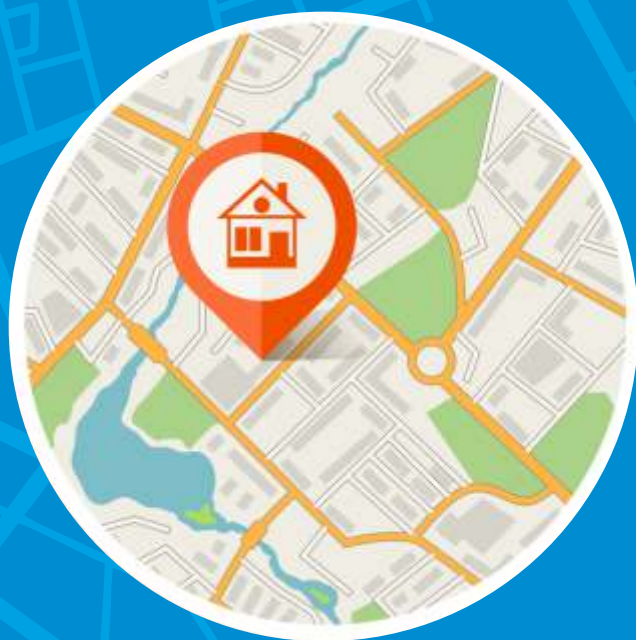
Prof. Limba și literatura română cls. a VIII-a B: Cristiades Mariana

Școala Gimnazială nr. 78

Director: Prof. Sălăgean Lori

Coordonator proiect școală: Prof. Petrescu Viorica

Proiect finanțat de Primăria Sectorului 3, prin fonduri nerambursabile de la bugetul local.